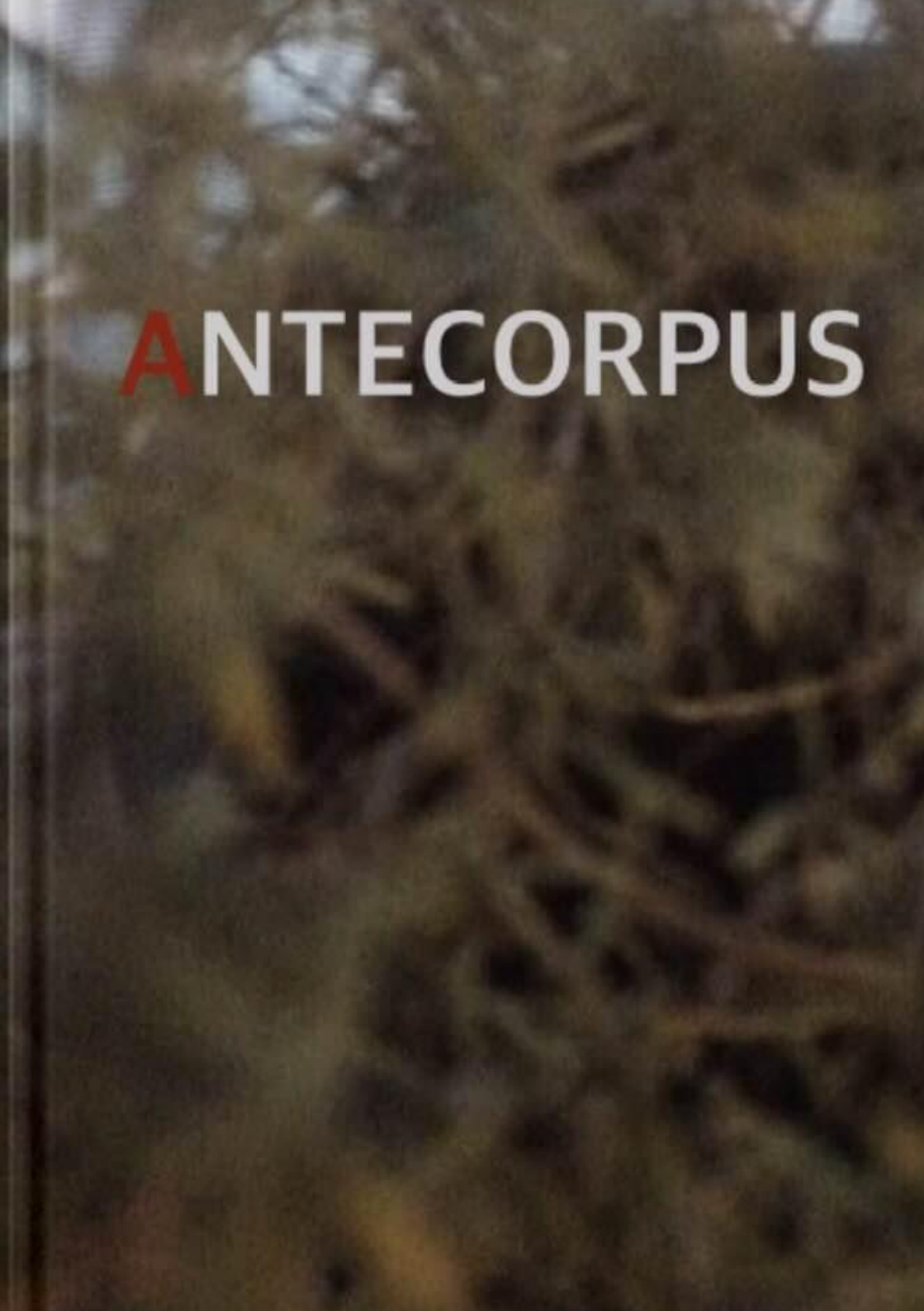

ANTECORPUS

Genar Ionescu bate la ușă
 Așteaptă
 Bate din nou la ușă
 Așteaptă
 Deschide ușa
 Un perete alb, un cuier
 Un pat
 Un bărbat dormind
 Față trasă, capul afundat în pernă
 Nas ascuțit, împunge în sus
 Bărbatul tușește
 Se întoarce pe o parte, cu fața la perete
 Genar Ionescu se așează pe scaunul de lângă pat
 Așteaptă câteva momente
 – Domnule Lințianu, cheamă în șoaptă
 – Domnule Lințianu, repetă cu voce normală
 Așteaptă câteva momente
 Îl scutură de umăr
 Bărbatul revine pe spate, molfăie, își continuă somnul
 Genar Ionescu îi atinge vârful nasului cu un bobârnac
 Bărbatul deschide ochii
 Se uită în sus, clipind rar
 Întoarce capul
 Îl privește pe Genar Ionescu cu ochi încețoșați de somn
 Se ridică într-un cot
 – Sunteți domnul Gabriel Lințianu? întreabă Genar Ionescu
 Bărbatul dă din cap.
 – Da, spune cu voce stinsă, și-o drege. Da, spune cu voce sonoră
 – Eu sunt Genar Ionescu, alias Gen
 – Știu cine sunteți – sunteți incidentor, v-a angajat Vio Handu
 pentru proiectul Antecorpus
 Gabriel Lințianu se ridică în fund
 Se rezeamă de capătâiul patului
 – Puneți-mi, vă rog, perna la spate
 – Sigur, se ridică militărește Genar Ionescu

– În accident, mi-au fost vătămate două coaste și unele mișcări, cum ar fi să le fac eu însumi pe cele cu perna, sunt foarte dureroase. Îmi amintesc, spune volubil Gabriel Lințianu, în timp ce Genar Ionescu aranjează perna la spatele lui – ne-am văzut de multe ori la cenaclul municipal. Purtați mereu o șapcă turcoaz cu inscripții mărunte. N-am reușit să le descifrez, deși, de curiozitate, mi-aș fi dorit și vă dădeam târcoale. Știu că sunt pe lista lui Vio, deci mă așteptam să mă căutați. Din păcate, iată, întâlnirea noastră are loc aici, iar Vio și-a tras un glonț în cap. Dumnezeu să-l ierte și să-l odihnească, deși sinuciderea

Genar Ionescu spune

– Sergiu Mantica susține că Viorel Handu nu s-a sinucis, a fost un accident

– Nu vom știi niciodată, clatină din cap Gabriel Lințianu

Genar Ionescu se așează, scoate reportofonul

Spune

– La inițierea proiectului Anecorpus, Viorel Handu v-a cerut acordul să fiți înregistrat audio și ați semnat. Totuși, vă întreb și acum dacă sunteți de acord să fiți înregistrat

– Sigur, sunt de acord. Îmi dați, vă rog, ceaiul?

Gabriel Lințianu soarbe zgomotos de câteva ori

– Acum e perfect, îmi era gura uscată

– Voi porni reportofonul, iar dumneavoastră vă veți prezenta – Sunt – prenume – nume – profesie. Apoi veți spune Particip la proiectul Antecorpus și sunt de acord să fiu înregistrat audio. Nu vă grăbiți, vorbiți normal

Gabriel Lințianu îi întinde cana de ceai

Genar Ionescu o pune pe noptieră

Pornește reportofonul

– Sunt Gabriel Lințianu, expert contabil. Particip la proiectul Antecorpus și sunt de acord să fiu înregistrat audio

– Perfect! Puteți începe

– Incredibil, sunt emoționat! Mă rog – vărul Tono, pe care-l cheamă de fapt Lucian, dar, nu știu de ce, de mic, i-au zis Tono, deci vărul Tono a fost de acord și a venit de la Calafat. Nici n-a pășit bine la mine în casă, că s-a și iscat între noi o ceartă violentă. Mă rog, am

coborât furios în stradă. Eram derutat – întotdeauna pățesc așa când mă enervez, mi se instalează un ghemotoc negru în creier și sunt derutat. În timp ce mă certam cu vărul Tono, deodată mi-am dat seama că soția mea Sara, fapt neobișnuit, rămăsese de față în timp ce eu și vărul Tono ne certam și, în plus, i-a ținut isonul vărului Tono. Mă rog, asta se putea explica prin firea ei amabilă și politicoasă, numai că, prin câteva intervenții, a dovedit că este împotriva mea. Astfel, spre deosebire de alte dăți, cearta dintre mine și vărul Tono nu a mai fost o simplă ceartă, ci o confruntare între masculi, ceea ce m-a scos din sărite. Mă rog, ajuns în stradă, câteva momente am suportat ghemotocul negru, deruta în care mă aflam fiind foarte vizibilă pentru cei doi vecini care jucau jumuleta. Mă rog, ca să mă redresez, am pornit spre magazinul din colț. Sigur că nu spre acel magazin pornisem, ci pur și simplu magazinul se afla în acea direcție și vreau să arăt că mai întâi am ales direcția și după aceea am văzut că în colț era un magazin. Așa se petrec lucrurile în situația că te alegi cu un ghemotoc negru în creier. Mă rog, un magazin e întotdeauna atractiv ca destinație, mai ales în clipe de enervare. Cearta dintre mine și vărul Tono era din cauza unui inel cu piatră albastră. Pentru acel inel-problemă, fiindcă a fost o întreagă tevatură din cauza lui, a venit vărul Tono de la Calafat. Inelul era cadou de la bunica Felicia și se afla la mine. Vărul Tono voia să-l vindem și să împărțim banii – voia ca inelul să dispară, îl ura. Eu voiam să-l păstrez, adică să-l ducem la un evaluator, după care să-i dau vărului Tono partea de bani ce i se cuvenea. Cred că bunica Felicia ni l-a lăsat amândurora ca să înnebunim ceartându-ne – o amuza să pună jar între mine și vărul Tono, găsind, bineînțeles, nenumărate ocazii pentru asta. Era evident că nu-i eram pe plac nici eu, nici vărul Tono. Mama zicea că bunica Felicia se răzbuna, folosindu-se de mine și de vărul Tono, pe cei doi fii ai ei, tații noștri – Adrian, tatăl meu, și Valentin, tatăl vărului Tono. Valentin era fiul cel mare al bunicii Felicia și marea ei dezamăgire, îi plăcea ei să zică – Valentin nu numai că ajunsese la Calafat prin împrejurarea repartiției, ca profesor, dar se și stabilise acolo, însurându-se cu o colegă localnică, Nineta. Fapt de neiertat, și zicea bunica Felicia, Valentin, mă rog, slab de înger, cum a fost el întotdeauna, în ciuda figurii de anarhist italian pe care o avea, a

acceptat, fără cuvenita luptă la minister, oprimarea produsă de o repartitie la dracu-n praznic, unde la acea oră noțiunea de apă caldă curentă era încă neclară, ba chiar în unele privințe necunoscută. Dar să rămână ginere acolo, asta nu mai avea un înțeles normal fără să te gândești că la mijloc sunt farmecele celor din sud, Maglavitul fiind la o aruncătură de băț. Vara, la începutul lunii august, bunica Felicia se înființa la Calafat și, în cele trei săptămâni petrecute acolo, instala un iad în familia mătușii Nineta și a unchiului Valentin, în timp ce față de vecinii mătușii Nineta și ai unchiului Valentin se arăta plină de dragălășenii, iar aceștia nu mai conteneau cu laudele la adresa ei – Ne sleiește psihic, ofta mătușa Nineta cu resemnare, o resemnare pe care însă și-o asuma cumva cu duioșie, poate și fiindcă, am aflat asta mai târziu, în perioada când bunica Felicia era la ei și le făcea viața un iad, unchiul Valentin era foarte activ sexual. Mă rog, nici mătușa Nineta, nici unchiul Valentin nu încercau să se împotrivescă la ceea ce li se întâmpla. Ba mai mult, mătușa Nineta și-a convins părinții să plece, în fapt, să se exileze în acea perioadă la Maglavit, la niște prieteni. Bunica Felicia m-a luat cu ea la Calafat când împlinisem opt ani – urma să dorm cu ea în camera părinților mătușii Nineta, plecați la Maglavit. Vărul Tono avea șase ani și dormea în cameră cu părinții. Era diferență de vârată, dar la statură eram aproape egali, aspect important între băieți – eu și vărul Tono urma să fim mai mult timp împreună, nu în trecut, cum se întâmplase până atunci, mai exact, la reuniunile de Crăciun ale familiei care, obligatoriu, se țineau în casa din Arad a bunicii Felicia. Mă rog, în primele trei zile, totul a fost normal. Apoi, un pescar a adus comanda de pește – un pește roșu. L-a lăsat pe masa din bucătărie, era lung cât masa – eu și vărul Tono îi dam târcoale. Ne uitam la ochiul încremenit al peștelui, verde-albastru, cu cerc galben. Mie mi s-a părut că peștele roșu semăna cu cel din capătul străzii principale – era acolo o fântână țâșnitoare și, în mijlocul bazinului, un tânărl și un pește roșu, de piatră. Tânărlul, precis un pescar, ținea brațul întins, iar peștele roșu apărea că sare din apa bazinului și din gura lui țâșnește apă exact în palma tânărlului. Noi, eu și Tono, vorbeam în șoaptă despre asta, cum semăna peștele roșu de pe masă cu cel de la fântâna țâșnitoare, și eu l-am atins, era tare, dar nu de piatră, cum sigur era cel de la fântâna

țâșnitoare. Între timp, bunica Felicia s-a apropiat de masă. Nu știu ce a făcut, dar sunt sigur că a făcut ceva fiindcă deodată peștele a zvâcnit, a plesnit din coadă, a mai zvâcnit o dată și cu o zvâcnire amplă a măturat tot ce se afla pe etajera din apropiere. S-au făcut țândări pahare, cești, căni. O supieră albastră, despre care am aflat că unchiul Valentin și mătușa Nineta o primiseră de la bunica Felicia, a tresăltat de câteva ori pe ciment fără să i se întâmple ceva – s-a rostogolit până la mașina de gătit, unde s-a oprit, s-a răsturnat pe fund, a săltat un pic rotit și când s-a liniștit părând că va rămâne întreagă, s-a desfăcut în două. Nu cunoșteam importanța supierei între obiectele din casă, știam însă că unor asemenea obiecte trebuie să le porți respect. Bunica Felicia zâmbea cu bunătate – părea că vrea ca eu și vărul Tono să nu fim speriați de urmările catastrofei provocate de pește. Acesta încremenise de-a latul mesei, cu capul în afară. M-am gândit că vărul Tono era mult mai speriat decât mine și de aceea bunica Felicia l-a luat lângă ea, pe scaun, și-i spunea șoptit ceva, uitându-se la mine. Avea o privire luminoasă, era o privire-zâmbet la care îți era drag să privești, îți inspira multă încredere. Apoi eu și vărul Tono ne-am jucat în curtea din spatele casei. Apoi bunica Felicia ne-a dus în parcul din capătul străzii principale, unde era fântâna țâșnitoare. Erau mulți copii și unii zburdau în bazinul fântânii. Bunica Felicia a vorbit o vreme cu niște mămici, apoi a venit și ne-a ajutat pe vărul Tono și pe mine să trecem peste ghizdul bazinului. Apa îmi ajungea până la genunchi, era călduță – îmi era frică de piatra de pe fundul bazinului – era alunecoasă și mă mișcam cu grijă. Vărului Tono nici că-i păsa, fugea prin apă, sărea, se zbenguia. Am ținut palmele căuș, să prind apă din gura peștelui. Din apropiere, nu mi s-a mai părut că e un pește viu, cum se vedea din afara bazinului, ci o bucată de piatră. Seara unchiul Valentin m-a chemat în camera în care dormeam cu bunica Felicia. Era acolo mătușa Nineta, serioasă, încruntată, și atunci mi-am dat seama că și unchiul Valentin era serios, părea supărat. Dar bunica Felicia, în fotoliu, îmi zâmbea încurajator, fiindcă știa de ce sunt supărați unchiul Valentin și mătușa Nineta și-mi spunea din ochi să nu-mi fie teamă, fiindcă ea este acolo. Deodată am știut de ce erau supărați mătușa Nineta și unchiul Valentin – din cauza lucrurilor pe care le

spărsese peștele roșu. Unchiul Valentin s-a așezat lângă mătușa Nineta. În fața lor era un scaun și mătușa Nineta mi-a făcut semn să mă așez. Mătușa Nineta m-a întrebat ce-i făcusem peștelui și scaunul a devenit deodată fierbinte. Am înțeles că ei credeau că pentru că atinsesem peștele, acesta înviase în felul în care o făcuse. Iar unchiul Valentin a zis negru de supărare, cum se spune – Nu e posibil ca un copil cum ești tu să fie în stare de o asemenea cruzime – să-și vîre degetul în orificiul peștelui. Iar mătușa Nineta a zis – Copile, n-are importanță c-ai distrus obiecte de valoare, dintre care unul de două sute de ani, suvenir de la mama Felicia, ci că ai vrut să-l înveți pe Tono al nostru să-și bage și el degetul în orificiul peștelui, prostindu-l că va fi foarte plăcut. Norocul nostru că peștele a reacționat când ți-ai băgat tu degetul, ca să-i arăți lui Tono cum se face – Nu cred că nu ți-ai băgat degetul! a strigat holbându-se la mine unchiul Valentin, și acum, cu mintea de acum, susțin că unchiul Valentin o fi avut el figură de anarhist italian, cum zicea bunica Felicia, dar atunci, strigând la mine, semăna perfect cu un calcan furios – Ne-a spus Tono, și, dacă Tono al nostru a spus, înseamnă că așa este, fiindcă Tono al nostru nu minte, nu știe să mintă! Chestia cu vărul Tono, care le spusese că mi-am vîrât degetul în orificiul peștelui m-a lăsat cu gura căscată. Normal, ei au crezut că nu reacționez, că rămăsesem, cum se spune, cu gura căscată fiindcă eram vinovat dovedit. Eram în același timp, chipurile, surprins fiindcă Tono al lor avusese curajul să mă dea de gol. Din când în când, mă uitam la bunica Felicia, eram sigur că ea va interveni în apărarea mea, îmi promisese din privire când intrasem și părea că din clipă în clipă o va face. Dar ea doar a asistat ca o umbră, o umbră cu zâmbet. Mătușa Nineta și unchiul Valentin m-au certat un timp cu înverșunare. Mătușa Nineta se bâțâia pe scaun, și nu inventez când spun că atunci, deși speriat, mi-a trecut prin minte că era tare caraghioasă strigând și dând din mâini, bâțâindu-se, de parcă ar fi vrut să se ridice de pe scaun, dar nu putea fiindcă era lipită de el. Mă rog, la un moment dat, am văzut-o pe bunica Felicia ridicându-se și ieșind. O mișcare fără sunet, o mișcare magică pot spune, fiindcă în acele clipe nici strigătele mătușii Nineta, nici ale unchiului Valentin nu s-au mai auzit, deși strigau în continuare. Mă rog, imediat după ce bunica Felicia a ieșit, mătușa

Nineta și unchiul Valentin n-au mai fost atât de furioși, s-au destins – bățâiala mătușii Nineta a dispărut. Acum sunt sigur că înverșunarea lor împotriva mea a fost de ochii bunicii Felicia și din moment ce bunica Felicia nu mai era de față, au încetat acel teatru. M-au trimis afară. L-am luat din scurt pe vărul Tono – el părea total inocent și nici acum nu sunt sigur dacă era sincer sau se prefăcea. Am aflat că bunica Felicia i-a spus că eu băgasem degetul în orificiul peștelui – eu eram vinovat pentru ce se întâmplase. Va suporta el degeaba o pedeapsă? Nu era drept, trebuia să le spună părinților adevărul. Fiindcă el era nehotărât, bunica Felicia i-a șoptit că dacă nu le spune părinților adevărul, adică acel adevăr cu mine băgând degetul în orificiul peștelui, ea le va spune că se fâțâie în fața oglinzii rujat și în furoul mătușii Nineta. Vărul Tono n-a avut încotro, a acceptat ca adevăr că eu băgasem degetul în orificiul peștelui și că am vrut să-l învăț și pe el să și-l bage. I-am zis că sunt minciuni gogonate, și cea cu degetul, și că am vrut să-l învăț și pe el să și-l bage – M-ai văzut tu că am băgat degetul? I-am luat din scurt – Eu nu te-am văzut, bunica Felicia te-a văzut, a zis vărul Tono cu convingere. Ea știe sigur că ai vrut să mă pui să-mi bag și eu degetul. Ne-am mai ciorovăit un timp, apoi am dat uitării întâmplarea. Oarecum stânjenitor a fost că prietenii mătușii Nineta și ai unchiului Valentin ziceau îndată ce mă vedeau – Hei-hei, ești cel care și-a băgat degetul în orificiul peștelui! Și chicoteau, și râdeau, mă rog, cel mai vizibil la toți era zâmbetul rânjit, cu gura până la urechi. Pe vărul Tono l-au adus la noi la începutul lunii decembrie niște prieteni ai unchiului Valentin. Aveau drum prin Arad ca să ajungă la Budapesta și apoi la Viena. Urma ca mătușa Nineta și unchiul Valentin să vină după vărul Tono la Crăciun, când se ținea obișnuita reuniune de familie în casa bunicii Felicia, unchiul și mătușa împușcând astfel doi iepuri dintr-o lovitură, cum se zice. Până la venirea vărului Tono, părinții mă lăsau singur, pentru intervalul de după școală, cât ei erau încă la serviciu – eram dintre cei cu cheia la gât. După sosirea vărului Tono, bunica Felicia se înființa la noi în fiecare dimineață și stătea până veneau părinții mei acasă. Într-una din zile, am ajuns mai târziu de la școală. Vărul Tono dormea, el încă trebuia să se supună programului o oră somn după-amiaza. Bunica Felicia m-a luat lângă ea în fotoliu și a zis

– Hai să vorbim despre uitare, ce se întâmplă când uiți. Ninge, vedeam pe fereastră cum ninge – era infinit mai important dansul fulgilor și gândul la săniuș decât ceea ce spunea bunica Felicia. Îi auzeam vocea fără înțelesul cuvintelor. Bunica Felicia m-a prins de braț – Nu ești atent, a zis cu blândețe. Te-am întrebat dacă pui inelul meu cu piatră albastră sub perna lui Tono sau le spui părinților tăi că l-ai văzut că a băgat mâna în chiloții Mirelei. Deodată am înțeles cuvintele, am tresărit. Mirela era o fetiță din vecini a cărei mamă era prietenă cu mama. Am făcut ochi mari, speriat, fiindcă eu băgăm mâna în chiloții Mirelei și era clar că bunica Felicia aflase. Bunica Felicia a zâmbit cu bunătate, mi-a ciufulit părul – Acum m-am găsit să fac teorii cu tine, când ninge așa frumos. Am crezut că arzi de nerăbdare să te răzbuni pentru ce ți-a făcut astă-vară afurisitul de Tono, să ascunzi inelul meu cu piatră albastră sub perna lui sau să spui că l-ai văzut că a băgat mâna în chiloții Mirelei. Bunica Felicia zâmbea cu zâmbetul ei dintotdeauna, frumos, blând. Avea ochii de un albastru cum n-am mai văzut alții, și țin minte că am întrebat-o pe mama dacă bunica Felicia a fost frumoasă, fiindcă eu așa credeam. Mama și-a plesnit palmele – Oho, se spune că a fost diavolesc de frumoasă! Se spune că a fost moarte de om pentru ea – au murit patru soții fiindcă nu voiau să divorțeze de soții înnebuniți de ea, iar un bărbat s-a sinucis fiindcă a fost refuzat. Eu și tatăl tău o evitam. Era deja o frumusețe stinsă și era afurită, ca toate femeile frumoase disperate că au îmbătrânit. Bunica Felicia a zis în continuare – Copile, eu astă-vară n-am avut nici un amestec, deși am auzit că Tono, micul ticălos, a încercat să dea vina pe mine. A încercat sau n-a încercat? m-a întrebat și zâmbetul i-a devenit mai luminos. Vedeam fulgii dansând – Pun inelul sub pernă, am șoptit. Zâmbetul bunicii Felicia s-a umplut de lumină. Seara vărul Tono a fost chemat de mama. Eu am rămas să mă joc mai departe cu Mirela sub scară. Bineînțeles, vărul Tono s-a întors roșu ca racul, a izbucnit în plâns, a strigat că bunica Felicia mă învățase să-i pun sub pernă inelul ei cu piatră albastră. Am trimis-o pe Mirela după trei felii de chec. Vărului Tono i-am spus – A zis să-ți pun inelul sub pernă sau să le spun alor mei că te-am văzut cu mâna în chiloții Mirelei. Vărul Tono a strigat

cu ochii în lacrimi – Nu m-ai văzut! Iar eu m-am bucurat să zic – Eu nu te-am văzut – bunica Felicia te-a văzut

Genar Ionescu spune

– Acum e de înțeles de ce inelul cu piatră albastră stârnește aversiunea vărului dumneavoastră,

Gabriel Lințianu spune deodată furios

– Poate este de înțeles și ce mi s-a întâmplat mie peste ani, într-o dimineață de luni, după ce duminică, la amiază, în parcul orașului, o creangă de platan a căzut peste o fată și a omorât-o – Măriuța Stănescu, și era la aceeași școală cu mine, cu un an mai mică. Noi eram o gașcă, iar Doru Râmă era etalonul de nivel maxim al prieteniei. În realitate, se numea Rusalin Petrian, dar fiindcă venind cu trenul de la Botoșani, în ciuda aglomerației sau poate datorită ei, fiindcă era o zi calduroasă și un aer plin de miresme de toate felurile, s-a îndrăgostit de o doamnă, care i-a spus galeș – Micuțule, aș veni cu tine să mă fuți la wc, dar ai un nume grețos de frumos, Rusalin Petrian și-a urât brusc numele și ne-a pretins să-i spunem Doru Râmă – Doru Râmă s-a furișat la morga spitalului, s-a urcat pe un cărucior cu efecte și a văzut pe fereastră cum legistul o tăia pe Măriuța Stănescu – Și-a băgat degetul în orificiul Măriuței Stănescu, a zis Doru Râmă, s-a uitat la mine, fiind unul dintre puținii căruia îi povestisem despre orificiul peștelui. Revenind la vărul Tono, cam de genul acesta a fost natura relației noastre de veri și prieteni. Totuși, când am dat de greu, vărul Tono mi-a fost alături, de pildă mi-a povestit despre un unchi din Calafat, era o relație pe linie de afini și de aceea încurcată, și vărul Tono, după ce a încercat să dea amănunte, a renunțat să mai descurce itele înrudirii. Era într-adevăr o relație încurcată. Acel unchi, zicea vărul Tono, se ferea de un pom din grădină, de un măr, și dacă la începutul poveștii în ruptul capului n-ar fi intrat sub coroana mărului, de la o vreme se ferea și să ajungă în preajma lui, păstra distanța, cum se spune. Era totuși ceva neobișnuit, fiindcă el plantase și îngrijise pomii din grădină, inclusiv acel măr. Fiul și nora, dar mai ales nepotul care făcea liceul la Craiova, au început să intre la idei doar când omului a început să-i fie frică de cărarea care ducea la măr, se ferea s-o calce. Părea totuși ceva lipsit de însemnătate, mai ales că el personal nu făcea din asta un capăt de

țară, evita pe cât posibil. Apoi a început să nu se mai simtă în apele lui în preajma porțiței de la grădină. Și tot așa, din aproape în aproape, a ajuns că nu mai voia în ruptul capului să iasă din casă – E o boală, ai grijă, a încheiat vărul Tono, fiindcă eu i-am povestit cum, coborând în stradă, mai exact când ajungeam pe trotuar, mă încolțea panica, de parcă o pisică turbată mi s-ar fi repezit la picioare. I-am povestit cum așteptam să se întâmple ceva, aveam convingerea. Sau nu e bine, nu aveam convingerea – nefericiți cei convinși, fiindcă ei nu mai au speranță! îmi spuneam. Aveam nu convingerea, ci senzația că se va întâmpla ceva și așteptam. Uneori, îmi era frică, zilele treceau rapid – deodată era joi și parcă ieri fusese tot joi – Nu te speria, îmi spunea o voce, tu aștepti, iar eu așteptam să se întâmple ceva, era o așteptare care, înțelegeți, mi-a fost mereu înșelată până în acea zi de joi, din a doua decadă a lunii octombrie. Ploua, vremea avea aspect de toamnă, se conforma ca aspect timpului calendaristic, fără a fi însă rece, ba dimpotrivă, era cald, vară indiană, o vreme jilavă, zilele, inclusiv acea zi de joi, erau mai mult zile de vară, doar ploaia mărunță amintea de toamnă și părea un semn. Ei bine, în acea zi de joi, ajuns în stradă, atenția mi-a fost atrasă în primul rând de culoarea negru-antracit a trotuarului umed. În același timp sau aproape în același timp, am văzut mașina – Doamne, e ca un gândac negru, mi-am spus

– A fost o presimțire a accidentului

– Exact-exact, o mașină ca un gândac negru! M-ar fi șters suficient de tare ca să mă arunce cât colo, ca pe o măsea strică. Mă rog, viteza și mărimea contează! Dar nu se putea stabili o legătură cu firele de păr, lungi, plâpânde, în nas, urcând în nas până în creier. Seara, pătruns de umezeală, cu acel trotuar umed și negru, cu acea mașină în memorie, ca un gândac negru, trecând pe lângă mine, iar și iar, m-am cercetat în oglindă, mi-am răsfrânt dureros nările, ar trebui să le despic cu lama, să văd, mi-am spus, întârâtat că nu vedeam nimic – totuși, trebuia ca firele să existe, fie și invizibile. Erau invizibile, mi le-am imaginat mănunchiuri mătăsoase în fiecare nară, urcau. Senzația a dispărut odată cu apariția caimacanului, eram la masă, gulaș de uger cu brânză grasă și rozmarin, eu, soția Sara, fiul Ștefan, cel mereu atent, cu o privire

în cel mai înalt grad atentă și trebuia să răspund adecvat acelei atenții – fiecare cuvânt rostit să merite acea atenție. Și a apărut caimacanul, l-am recunoscut îndată, un caimacan, mi-am spus, vorbeam cu Sara, cuvântul a rămas suspendat. Sara, apoi fiul meu Ștefan, cel mereu atent, apoi laolaltă, și-au oprit ochii asupra mea așteptând. Caimacanul – mă rog, simțiseră ceva, se instalase în casa noastră o așteptare prudentă, o atenție intrigată, în afara atenției mereu prezente a fiului meu Ștefan. Simțeau, Sara și fiul meu Ștefan, că se petrece în casa noastră ceva neobișnuit, își făcuse loc această idee în relațiile dintre noi, în rutina plină de armonie dintre noi, dintre mine și Sara și fiul meu Ștefan sau altminteri dintre soț-soție-fiu. Fiul meu Ștefan, cel mereu atent și care declanșa rapid investigații în legătură cu orice, de la apariția caimacanului se mulțumea doar să braveze, adopta atitudini ale mele, e observația Sarei, de adâncă îngândurare – eu, observația Sarei, deși ea nu știa de caimacan, de apariția acestuia, eram tot timpul îngândurat – oare de ce? se amuza Sara. Privirea fiului meu Ștefan era uneori plină de curiozitate, alteori de o seriozitate care mă tulbura. Pe de-a-ntregul, de la apariția caimacanului mă intrigau felurite lucruri în relația cu familia, privirea fiului meu Ștefan mă stânjenea, iar masa de la ora cinci, când ne aflam cu toții împreună și la care eu țineam mult, considerând-o un liant perfect pentru armonia familială, a devenit un moment nesuferit, fiindcă mai ales atunci privirea fiului meu Ștefan mă urmărea cel mai intens. Apăruse caimacanul și totuși eu eram sigur că este doar o coincidență, că nu caimacanul era cauza acelei priviri a fiului meu Ștefan. Deci nu-mi dădeam seama care era cauza exactă, de ce se lega, adică de unde până unde fiul meu Ștefan ajunsese să mă privească în acel fel, fiindcă mi se părea în primul rând un nonsens, apoi o exagerare prostească să dau vina numai pe caimacan. Sara, soția mea, lua, ca de obicei, în ușor lucrurile, îți place ție să dai importanță la te miri ce – posibil, zicea, să-l fi impresionat pe copil cu ceva și din acea clipă a rămas cu ochii pe tine, poate i-ai devenit model și atunci e normal să te urmărească fascinat, ar trebui să fii mândru. Sau zicea – E copil, dragă, deci, normal, nici nu conștientizează felul cum te privește, n-o face intenționat. Când fiul meu Ștefan mă privea, părea că timpul lui era

suspendat pentru ceea ce se afla în jur, exista doar un timp pentru mine, acordat mie expres și direct. În aceste condiții, era evident că relația cu el a devenit una crispată. Repet, privirea lui stăruitoare mă urmărea tot timpul, o simțeam fizic, era ca o atingere. Am constatat, și nu a fost defel o constatare care să mă bucure, că și atunci când fiul meu Ștefan nu mă urmărea propriu-zis cu privirea, fiind preocupat, să zicem, de înghețată sau de felia de tort, senzația era că se afla cu privirea asupra mea. O privire care, la rezezeală și în chip cu totul superficial, putea fi caracterizată drept calmă, asta în afară de faptul că se impuneau imediat curiozitatea și seriozitatea conținute. Totuși, cred că e util să spun că ar fi mai potrivit dacă aș nuanța descriind privirea fiului meu Ștefan ca fiind una de o liniște apăsată, înnegurată, și să adaug că, din cauza unei asemenea priviri, era normal să fiu străbătut de un fior de teamă. Părea în același timp că fiul meu Ștefan trimite prin acea privire un gând intens spre mine. Asta mă tulbura, mă neliniștea, atât fiindcă nu prindeam semnificația acelui gând, cât și fiindcă era clar că nu putea fi vorba de afecțiune, de admirație. Am început să mă simt de parcă mi s-ar fi căutat defecte sau dovezi pentru o conduită vinovată. Mă rog, m-am gândit și la apariția caimacanului și la faptul că țineam secretă acea apariție. Ideea de coincidență era însă mai puternică și de aceea am încercat să discut cu Sara făcând abstracție de apariția caimacanului. Mă rog, fără succes. Sara taxa drept nereserioase aceste aspecte, eram eu un exagerat și gata. Am început să-mi spun, îmi căutam o justificare față de mine însumi, că fiul meu Ștefan este la vârsta când eu nu mă pot apropia de el, este vârsta, îmi spuneam, când Sara trebuia să aibă exclusivitatea. Totuși, fiindcă eu din fire nu renunț cu una cu două, am încercat să-i dau vizibil fiului meu Ștefan dovezi de iubire. Astfel, am crezut de cuviință că o soluție ar fi ca într-o zi să-l duc, bineînțeles, în ascuns, adică fără știrea Sarei, într-un magazin de jucării. Zis și făcut, l-am luat de la școală și l-am dus în cel mai bun și mai scump magazin de jucării din oraș, în orice caz plin de minunății datorită cărora orice copil s-ar fi simțit în al nouălea cer. L-am îndemnat pe fiul meu Ștefan să-și aleagă ce vrea, am insistat, am așteptat, dar fiul meu Ștefan nu era deloc fericit, privea speriat la toate acele minunății și în cele din urmă a izbucnit în plâns. Am fost

derutat și mai ales dezamăgit de acel eșec fără noimă, nu înțelegeam unde greșisem. Apoi mi-a trecut prin minte că o bună șansă de iubire din partea fiului meu Ștefan ar fi dacă el s-ar îmbolnăvi și eu l-aș îngriji. Mă gândeam, inocent, o speranță inocentă, la una din bolile copilăriei sau o răceală, ceva care să-mi dea ocazia să-i fiu alături, să-l țin în brațe, să țin la piept trupșorul cotropit de febră, să-l fac să simtă nețărmurita mea iubire pentru el. Dar fiul meu Ștefan era sănătos și n-a fost nici o ocazie ca eu să-mi arăt în acest fel afecțiunea. Mă rog, am renunțat și la mica stratagemă de-a deschide fereastra când Sara îl aducea înfierbântat, cu părul ud, din baie. O idee care m-a prins a fost să mă strecur în camera lui și să-i veghez somnul, cu speranța că se va trezi și mă va descoperi acolo, gata să-l iau în brațe și să-l sărut cu dragoste. Eram convins că ar fi fost o clipă de mare intensitate și poate de clarificare. În acest scop, fiindcă aveam nevoie de ceva lângă pătuțul lui, unde să mă așez și să aștept fericita clipă când, trezindu-se, mă va descoperi veghindu-i somnul, am cumpărat un mic fotoliu confortabil și în culori deosebit de atrăgătoare, după părerea mea. Numai că s-a întâmplat ceva îngrozitor – fiului meu Ștefan nu i-a plăcut deloc, ba mai mult, a refuzat să primească fotoliul în camera lui și mai ales lângă pătuțul lui. A fost nevoie de o intensă campanie de convingere, la care mi-am făcut-o aliată pe Sara, deși ea era nedumerită, nu înțelegea de ce insistam cu acel fotoliu, de ce voiam să-l pun în camera copilului și încă obligatoriu într-un anumit loc. A fost cât pe-aici să-i spun ce vreau să fac. Mă rog, am depășit momentul și fotoliul a ajuns exact unde doream, astfel că, dacă fiul meu Ștefan s-ar fi trezit în puterea nopții, din cauza unui vis sau pur și simplu, cum se întâmplă, să mă vadă în lumina felinarului de afară, având grijă ca, înainte să mă așez în fotoliu, să ridic puțin storul. Calculasem perfect – lumina ce pătrundea mă prindea doar pe mine în fotoliu, fără să supere somnul fiului meu Ștefan. Stăteam în fotoliu copleșit de admirație pentru felul cum fiul meu Ștefan dormea liniștit, complet dat îngerilor, și așteptam să mă descopere. Dar nu s-a întâmplat, a fost și o situație neplăcută, fiindcă becul felinarului s-a ars, s-a întâmplat ceva cu el, nu se mai aprindea. Cei de la electricitate nu dădeau vreun semn că știu despre situație și că o vor remedia și am intervenit telefonic, apoi

în scris, apoi, și asta s-a dovedit soluția cea mai bună, printr-o cunoștință care avea o funcție acolo. Oricum, în ciuda acestei agitații, momentele petrecute lângă pătuțul fiului meu Ștefan au rămas un secret știut doar de mine. Mă rog, poate și de Sara, fiindcă deși nu observasem să mă fi simțit când plecam de lângă ea, sunt convins că lucrurile nu stăteau așa, dar ea, cu eternul ei tact, se prefăcea că doarme și niciodată nu mi-a spus ceva în acest sens. Mă rog, am fost intens dezamăgit că puștiul meu nu s-a trezit să mă descopere lângă patul lui, veghindu-i plin de duioșie somnul – mi-am găsit împăcarea cu mine însumi argumentându-mi că, poate, dacă fiul meu Ștefan s-ar fi trezit, n-ar fi fost o clipă de efuziune, cum mă așteptam eu, ci, poate, una de spaimă și lucrurile ar fi devenit și mai confuze, iar în ceea ce mă privește, s-ar fi complicat și mai mult, fiindcă n-aș fi încetat să mă întreb o lungă perioadă de timp dacă spaima fiului meu Ștefan era pur și simplu din cauză că era cineva lângă patul lui, admit, destul de greu de văzut cine anume, la lumina felinarului de afară, sau, grav, foarte grav, fiindcă lângă patul lui mă descoperea pe mine. Acest din urmă gând a fost hotărâtor, făcându-mă să-mi întrerup definitiv veghea lângă pătuțul fiului meu Ștefan. Am revenit la părerea că există un timp al mamei, când ea are exclusivitatea. Totuși exista încă un impuls de a acționa, fiindcă nu-ți poți găsi la nesfârșit scuze în așa-zisul timp al mamei – era în fond scuza mea – Sara avea exclusivitatea și asta fără nici un efort, părea că este un drept sacru al ei. Firește, mi-am dat seama că, în fond, foloseam o stratagemă, în fond era vorba de o problemă a mea, de o neputință a mea în raportul afectiv cu fiul meu Ștefan, nu de exclusivitatea Sarei. M-am gândit că din această cauză, a unui raport afectiv defectuos, apăruse și acea privire – fiul meu Ștefan mă privea insistent și plin de curiozitate fiindcă eu nu reușeam, nu aveam puterea să fiu ceea ce ar fi trebuit să fiu, ceea ce el aștepta să fiu, un tată, tatăl lui. Eram poate distant și, admit, eram cu totul altfel decât trebuia să fie un tată. Poate, vizitându-și prietenii, văzuse tați care erau cu totul altfel decât mine și mai ales pe placul lui, mereu atenți sau gata să comunice plini de duioșie și răbdare. Sara a avut și în această privință o explicație demnă de luat în seamă. Li se întâmplă adesea părinților tineri, zicea, adică eu eram un tată tânăr, mă rog, biologic nu chiar

tânăr, dar mental cu siguranță. Sara a fost plină de tact, ca de obicei, fiindcă m-aș fi simțit lezat în amorul propriu dacă ar fi spus în loc de un tată tânăr, un tată imatur sau, și mai grav, un tată infantil, deși, când dai dovadă de tact, ascunzi în fond o idee. Așadar eram prea tânăr, de aceea nu reușeam să comunic cu fiul meu Ștefan, eram eu însumi oarecum copil, aveam egoismul meu, gelozia mea, inclusiv una sofisticată privind raporturile dintre Sara și fiul meu Ștefan, într-un cuvânt, aveam nevoi întrucâtva asemănătoare cu ale unui copil, vedeam în fiul meu Ștefan un competitor și reacționam, normal, fără să-mi dau seama, ca atare, uneori cu exagerată asprime, cu duritate, ceea ce în ochii copilului echivala cu o dureroasă lipsă de iubire. Poate asta îl nedumerea pe fiul meu Ștefan și poate din această cauză apăruse acea privire. Din același motiv, fiindcă ești tu însuși copil, a punctat iarăși surprinzător Sara, nu știi să te prefaci și condiția esențială a comunicării dintre tați și copiii de vârsta fiului nostru este prefăcătoria, acea afectuoasă prefăcătorie de care trebuie să uzeze tații, doar tații – mamele, în mod natural, nu au nevoie de așa ceva. Mă întreb dacă nu cumva Sara avea dreptate cu teoria ei – copilul nostru era nefericit pentru că vedea un tată anormal sau ieșit din normalitate. Poate nu cine știe cât, suficient însă ca să-i stârnesc nedumerirea și să fie mereu cu privirea asupra mea. Și din nou am hotărât că trebuie să acționez, nu se putea să nu reușesc, aveam despre mine o părere cu totul pozitivă și de aceea comportarea fiului meu Ștefan mă intriga, aveam orgoliul să consider că voința mea era suficientă ca să rezolv orice situație, oricât de delicată. Adevărul e că adoptasem soluția cea mai comodă, adică să trec cu vederea și să las în cele din urmă totul în grija Sarei. Cel mai la îndemână era să evit privirea fiului meu Ștefan întârziind la masă, deși eu am fost acela care ridicase acest mod de a fi împreună la rang de ritual, ritualul de-a fi cu toții laolaltă la masă la ora cinci, și tocmai eu, fiindcă apăruse acea privire a fiului meu Ștefan, am fost gata să renunț la acele momente ale familiei, pe care eu însumi le consacrasem. Fiindcă întotdeauna când ordinea firească a lucrurilor, mă rog o anumită ordine, e tulburată indiferent de ce sau de cine, nu te simți deloc în largul tău și-ți trec prin cap tot felul de gânduri, unele mai ciudate decât altele, și la a doua apariție a caimacanului am tresărit speriat,

am înnebunit, mi-am spus, era prezent acest gând și din cauză că fiul meu Ștefan, pe lângă faptul că mă privea cum mă privea, a început să mă maimuțărească, încerca mai ales să-mi prindă șarjat expresia îngândurată. A fost o presiune teribilă, o simțeam efectiv ca pe o arsură pe creier, încât n-a fost deloc de mirare că într-un rând, la masă, momițe cu marțipan de mărar și coajă de lămâie, eu, cu de acum obișnuita-mi înfățișare de totală abstragere, zidit în gânduri, am ridicat ochii, am ieșit încet, m-am scos încet, dureros, din mine, tăiasem momițele feliuțe-feliuțe, și-am mormăit – Atunce regimentul, dând mâna cu sergentul

Gabriel Lințianu tace, arată spre cana de ceai

Genar Ionescu se grăbește să i-o dea

Gabriel lințianu soarbe zgomotos

Îi întinde cana lui Genar Ionescu

Genar Ionescu o pune pe noptieră

– Despre oricine se poate spune că a murit mușcat de o cămilă și tot așa eu eram convins că fiecare se poate bucura de un caimacan strălucitor, caimacanul din mintea mea avea ceva strălucitor, o piatră verde, un nasture, ceea ce îl făcea întrutotul strălucitor, un caimacan strălucitor, și așa trebuia să fie orice caimacan, un pic ciudat, dar și liniștitor, putea fi, s-a dovedit cu timpul, o barieră strălucitoare între mine și orice mi-ar fi fost împotrivă. Stam în fotoliu cu această convingere așteptând să fiu primit de domnul Velicu și mă gândeam ce-ar fi să mă uit pe gaura cheii. Atunci, până la domnul Velicu, până la fotoliul din fața cabinetului domnului Velicu era gardul de grilaj, poarta de grilaj, se vedea un parc, o alee cu pavaj de granit, o mulțime de saboți de culoarea granitului – toți cei de pe alee, bărbați, femei, purtau saboți de culoarea granitului. Domnul Velicu a venit la grilaj. Era cenușiu, cu trăsături colțuroase, un chip de granit, o bucată de piatră, un topor de piatră, mi-am spus. Domnul Velicu se uita inexpresiv, un topor plictisit, blazat, mă rog, bazalt, deși stăpânul locului era granitul, cu mâinile în buzunare, privind cenușiu. Deodată, a ivit mâna dreaptă, și-a alunecat-o grijuliu pe țeasta cheală, colțuroasă, parcă netezind-o, parcă mângâindu-și gândurile, parcă netezindu-le, a vorbit printre gratii, a hârâit degajându-și vocea sau poate luându-și, reflex, un

timp de gândire, în timp ce mâna i-a dispărut din nou în buzunar, a spus că puteam să vin la nesfârșit la acea poartă, ba era posibil să mi se permită să intru, cum s-a mai întâmplat, și, după aceea, așteptând la ușa cabinetului, mă puteam uita pe gaura cheii, cum iarăși s-a mai întâmplat, dar în definitiv acel loc nu era un azil, ei se implicau numai dacă se pronunța din nou un specialist, mă rog, de ce să n-o spună, era aceasta o modalitate elegantă de a mă refuza. Eu am spus repede, m-am apropiat, m-am oprit – oprit de privirea domnului Velicu – mă privea încă mai cenușiu, cu o încordare cenușie – La urma urmei, dumneavoastră înșivă sunteți un specialist, domnule Velicu, și acum vă întreabă, evident retoric, un expert contabil de cea mai înaltă calificare – sunteți de acord că universul e sexual, hipersexual, compulsiv sexual? Că dincolo de universul compulsiv sexual există antecorporalitatea? Suntem ceea ce suntem înainte de fi ființe pe planeta Pământ. Da-da, dincolo de pereche, de sperma masculului, de ovulul femeii există, serafic, antecorporalitatea! E simplu cu universul, fiindcă la întrebarea DE CE, în ciuda disperărilor cu stringuri și bingbanguri, răspunsul este Dumnezeu! Adică DE CE bingbanguri, stringuri, viteza luminii, relativitate, când, parafrazând poetul, toate trebuie să aibă un nume, un singur nume, și au un singur nume – Dumnezeu! Apoi am vorbit repede despre caimacan. Domnul Velicu a părut interesat, s-a apropiat de grilaj, a existat această impresie a apropierii, a spus, era un reproș direct – Apariția caimacănului nu justifică o conduită extravagantă în interiorul triangulației, de felul celei de care uzați dumneavoastră – nu este un joc, deși ați depus eforturi disperate ca să evitați triangulația, avem despre dumneavoastră informații precise. Eu mai întâi m-am fâstăcit, la drept vorbind mi s-au tăiat picioarele, dar în cele din urmă am găsit tăria să mă adresez rugător domnului Velicu, de fapt, n-a lipsit mult să cad în genunchi lângă grilaj implorându-l să-și închipuie un superb sfârșit de aprilie, fiindcă aceasta era explicația tuturor lucrurilor, fiindcă, o știe oricine are o cât de mică aplecare filozofică, atunci, când decorul este un superb sfârșit de aprilie, poți cădea pradă tentațiilor, mai ales după orele încordate petrecute în birou. Adineaori, și dumneavoastră v-ați ridicat, v-ați dus la fereastră

– M-am dezmořit un pic, spune Genar Ionescu. M-am dus la fereastră, m-am uitat. De fapt n-am văzut nimic – a fost un reflex. Dacă m-ați întreba ce am văzut uitându-mă pe fereastră, mi-ar fi imposibil să spun că am văzut ceva anume. Poate o cățelușă

Gabriel Liņțianu spune emoționat

– Foarte posibil o cățelușă galbenă, o cheamă Lola – a fătat cinci cățeluși în șopronul de după colț

– Cățelușa a fost un exemplu – în realitate, nu am văzut o cățelușă, spune pe un ton iritat Genar Ionescu

– Mă rog, acceptă cu tact Gabriel Liņțianu. Vreau să zic că uneori vremea ne influențează, ne determină să reacționăm diferit decât în mod obișnuit în cadrul unui program riguros, și adesea, vreau să spun că asta mi s-a întâmplat mie, ne dă planurile peste cap. Datorită acelei minunății de vreme și furnicăturilor irezistibile pe care le genera, și de asemenea datorită unui mic secret privitor la zuluŃii Florianeii, secretara mea, într-o zi de joi m-am pomenit că, la încheierea programului, în loc să urmez ca de obicei calea atât de bine stabilită până la mașină, am luat-o ca dus de nas, de fapt senzația era că mă luase cineva de guler și mă purta spre parcul de pe malul Mureșului, din apropierea firmei Standarde în Lactate. La fel s-a întâmplat și marți și miercuri. La ora patru, ieșeam de la program și, în loc să mă grăbesc acasă, la masa de la ora cinci, coboram în parc. Ca orice persoana ordonată, alesesem o bancă pe placul meu, la care mă duceam de fiecare dată – era banca mea, subliniez asta. Uneori o găseam complet liberă, alteori, și aceasta era situația care-mi convenea cel mai mult, banca era ocupată, adică se aflau așezate acolo persoane. Niciodată însă nu am găsit-o ocupată în întregime, încât să nu mai am și eu loc, deși când erau deja patru persoane așezate, în general tineri, studenți la o facultate tehnică care funcționa într-un imobil din apropiere sau liceeni de la colegiile din apropiere, faptul că ceream permisiunea să mă așez, nu părea să fie privit cu ochi buni. Numai că eu eram de neînduplecat. Mă rog, în treacăt fie spus, obsedat de exactitate cum se știe că sunt, am făcut clacule și rezulta că ecartul băncii era de cinci persoane care puteau sta comod. Uneori mă scuзам, era acea bancă una de care mă legau frumoase amintiri în legătură cu o persoană iubită, din nefericire

dispărută prematur, în condiții tragice și opțiunea de a mă așeza acolo era în cel mai înalt grad sentimentală, eu fiind cel mai înalt cires sentimental, deci totul era scuizabil, inclusiv disconfortul cauzat de faptul că va trebui să stăm laolaltă. Ziceam. Un timp, cred că e vorba de prima săptămână, un fapt care m-a pus un pic pe gânduri, dar pe care, apoi, nu mi-a fost greu să-l ignor, a fost acela că dacă găseam banca complet liberă și mă așezam, nimeni nu venea după aceea să se așeze lângă mine. Mă rog. Sara a fost uimită când i-am povestit că mă duc în parc, nu știa ce să-i spună fiului meu Ștefan despre faptul că nu ne mai vedem la masa de la ora cinci, iar eu i-am spus că înțelesesem demult că masa de la ora cinci era o corvoadă și pentru ea și pentru fiul meu Ștefan, de fapt, mai ales pentru fiul meu Ștefan, deci fiul meu Ștefan se va bucura, deci n-ai de ce să-ți faci griji. Sara a acceptat îndată acest punct de vedere, era totuși surprinsă de renunțarea subită. I-am spus că este doar aparent subită, în fond, nici nu există lucruri subite, e doar un fel de-a spune. Mă rog, ca vedere de ansamblu după acea mică discuție, a rezultat că Sara mă invidia, și-ar fi dorit și ea să iasă, vremea era într-adevăr splendidă – Din păcate nu toți putem profita de ea, a conchis Sara un pic tristă, dar, evident, fără să-mi poarte pică. Eram liber așadar și am început să intru-n vorbă, întâi timid. Întâi mi-a trecut prin cap să discut în parc despre ce se petrecea între mine și fiul meu Ștefan, părea o tactică bună și în același timp mă justificam față de mine însumi pentru timpul petrecut pe bancă. Nu mi se părea că, vorbind despre fiul meu Ștefan cu niște necunoscuți aș fi făcut un lucru rău. Mă tenta, dar n-am făcut-o, mai ales că în scurt timp am prins gustul abordării, iar timiditatea a fost înlocuită de pofta de comunicare, și, domnule Gen Ionescu, aveam poftă, nu glumă, practic aveam foame de comunicare – devenisem maestru în forțarea comunicării în condiții vitrege, când pe banca mea se aflau persoane despre care imediat îmi dădeam seama că-mi sunt ostile și care mă acceptau cu ostilitate să iau loc pe banca mea. Cinstit vorbind, aveau dreptate, fiindcă dacă se aflau deja pe banca mea își aveau o rațiune a lor de fi împreună, iar prezența mea îi stânjenea. Reacția radicală era aceea că se ridicau agresiv, lăsându-mă singur. Considerați probabil că o asemenea situație ar fi trebuit să mă facă să am o oarecare jenă. Nici pomeneală! Și poate vă

întrebați ce se întâmpla când era vreme urâtă, ploua, pe scurt, urâtă? Ei bine, tot nu mă duceam acasă, o invitam pe Floriana la cofetăria Violeta și râdeam pe rupteale. Recunosc, devenisem dependent de comunicarea cu persoane la prima vedere, sufeream, era frustrare dacă găseam banca mea liberă – pustie nu e un cuvânt exagerat. Mă rog, bănuiesc că v-ați dat seama că aveam soluții, variante de rezervă. De exemplu, scoteam din servietă ceva de citit, aveam întotdeauna la mine reviste, cărți de specialitate, din țară sau din Franța, mă rog, în limba franceză, fiind un bun cunoscător al acestei limbi. Sau pur și simplu moțăiam, era suficient să închid ochii și eram îndată cuprins de o dulce ațipire. Ca un fapt de picanterie – s-a întâmplat că ațipisem și m-a trezit vibrația băncii, vibra spătarul mai ales. Când eu mă așezasem pe bancă fusem singur, și ați reținut, nu mi s-a mai întâmplat să se așeze cineva lângă mine, odată ce eu eram primul ocupant al băncii, numai că, iată, în dreapta mea era un bărbat și o femeie, ea stătea în poala lui – el ținea în mână un sandviș, mușca din el, apoi îl trecea în dreptul gurii femeii și mușca și ea din sandviș. Mestecau și banca vibra. Nu erau tineri, dar imediat îți atrăgea atenția că sunt pasionali, ceea ce le dădea un aer tineresc, aveau acea expresie de tinerețe avansată agresiv, pe care o poți vedea adesea la un cuplu pasional trecut de prima tinerețe. Poate e o părere post factum, influențată de ceea ce s-a întâmplat. Banca fusese cuprinsă de vibrație, mai lipsea să se audă un bîzîit. Eu, confuz după ațipeală, asta așteptam, să aud un bîzîit, și mi-am încordat auzul. Mi-am încordat și privirea printre gene și am observat că cei doi se iubeau, ceva năucitor, inutil să spun că, deși față de Floriana, colega mea de birou, nu eram inocent în privința fanteziilor, și cred că nici un bărbat n-ar fi putut fi, nu mi-a trecut niciodată prin cap că voi trăi clipa când o pereche, pe banca mea, se va fute cu mine alături, și, vedeți, acum o spun neaoș. Erau în apropiere bănci complet libere și totuși aleseseră să se așeze lângă mine. Prostește, am închis ochii, m-am prefăcut că ațipesc din nou. La un moment dat, vibrația băncii a crescut în intensitate. Apoi, a încetat, s-a auzit un sunet, parcă cineva a rupt o pagină dintr-o carte roșie

– V-ați oprit. Vă așteptați să comentați?

– Sunt întotdeauna tentat să dezvolt un episod obscen. Mă rog. Au trecut câteva zile până să-mi dau seama că bărbatul îmi era cunoscut, îl știam de la cenaclul municipal. Vio Handu eram sigur că-l știe și mai bine. Fuseseră în relații de amiciție sau, mă rog, genul acela de camaraderie mai specială, care aduce cu prietenia. I-am spus lui Vio Handu și așa a fost, și-a amintit îndată – Stan Priciu, a spus, a râs, și, când i-am descris-o pe femeia din poala lui Stan Priciu, și-a frecat mâinile, și a fost gândul că el a trimis acel cuplu să se fută lângă mine, pe banca mea. Mă rog, intram ușor în vorbă cu liceenii care ocupau adeseori banca mea. La început, mi-a fost teamă, unii arătau destul de dement. Părea deci o chestiune delicată, așa că am început să tatonez subiecte, nu se putea să dau cu totul greș, imposibil să nu nimeresc ceva sau dacă totuși nu găseam vreun subiect atunci o făceam pe novicele dornic de inițiere în diverse domenii, muzică, emo, dar muzică mai ales, curente, trupe la modă, iar când tinerii cu care reușeam să intru în vorbă aveau ceva de spus, ascultam cu religiozitate, ceea ce am văzut că dă rezultate surprinzător de bune. Cred că un schepsis educațional, dacă vrem să câștigăm încrederea tinerilor, fie ei și întrulocați de hormoni, sau poate îndeosebi a acestora, ar fi să-i ascultăm cu religiozitate. Marele meu succes a fost atunci când am convins un grup, două fete și doi băieți, păreau perechi, să spunem poezii. Adevărul e că i-am nedreptățit de la bun început, nu-mi închipuiam că și ei sunt la fel cum am fost eu și prietenii mei și poate și dumneavoastră când eram de vârsta lor. În primul rând, m-a pus pe gânduri și, în același timp m-a surprins faptul că au acceptat. Mă așteptam la un cu totul alt tip de reacție din partea lor, refuz brutal, eventual, miștocăreli din partea băieților, chicoteli din partea fetelor. A fost de parcă ar fi așteptat, de parcă și-ar fi dorit un moment ca acela. Mă rog, una dintre fete mi s-a părut că seamănă cu Silvestrina, ceea ce i-am și spus. Apoi mi s-a părut că și cealaltă seamănă, semănau amândouă cu Silvestrina, ceea ce le-am și spus și le-a făcut plăcere, erau niște ființe poetice, le-am spus, cum ar fi fost și Silvestrina, o superbă ființă poetică, le-am povestit despre Silvestrina și ele m-au ascultat cu atenție, impresionate. Mi-am dat seama că în general, pe acești tineri nu puteai să-i judeci după ceea ce vedeai, adică băieți care se dădeau pe

o imagine de rockeri tembeli și fete care pozau în parașute fără minte. Am repetat experimentul și cu alte grupuri și am constatat că erau destui ca poeților să le fie somnul lin, care știau o mulțime de versuri și le rosteau cu un suflet dumnezeiesc. Am avut de-a face și cu unii, destui și aceștia, care erau suspicioși, și băieții și fetele, deși îi auzeam și-i vedeam vorbind fără inhibiții, dar se pare că asta se întâmpla numai între ei, în lumea lor. N-aveau nici o sfială cu vorba – Mânca-mi-ai pizda, suge-mi pula, cer scuze de astă dată pentru reproducerea frustă, și starea lor cât se aflau lângă mine pe bancă era verbul și gestul expres asupra organelor genitale. Am încercat să intru-n vorbă și cu aceștia, dar mă confruntam cu un zid, efectiv li se așeza pe față o expresie opacă. Tăceau, se încruntau. Mi-a fost teamă de o reacție violentă. Cu unii din această categorie am reușit totuși să mă distrez grozav la un concurs de cine scuipe mai departe din poziția șezând pe bancă, întâi liber, apoi, a fost ideea mea, cu mâinile la spate și spatele lipit de spătarul băncii, și ne-am mai distrat și la un concurs de sărit broasca

– Domnul Velicu v-a ascultat la grilaj povestind?

Tăcere, apoi Gabriel Lințianu spune

– Într-un fel, da. Mi-a reproșat că nici una din recomandările lor n-a fost respectată – Apariția unui caimacan presupune să faci ceva, a zis. Nu-l pot învinovăți de-a dreptul pe domnul Velicu, dar, după acel refuz, s-au produs apariții – persoane cândva apropiate mie, pe care însă nu le mai văzusem de ani și ani, uitate, ar fi cuvântul potrivit, au apărut într-un timp destul de scurt, deci oarecum straniu, ca niște îngeri ai morții, dacă era luată în calcul doar coincidența. Mai întâi, Tudor Martinescu. Am dat nas în nas cu el sub chiuveta din bucătărie, căutam o lavetă s-o ajut pe Sara la spălatul vaselor, și, hop, Tudor Martinescu – zâmbea sprijinit în lopată, exact ca pe vremea când lucram amândoi, în vacanța de vară, cot la cot, cum se spune, salahori la o fabrică de oțet. Eram în prima mea vacanță de vară ca student, dar fiindcă în februarie murise tata și în casă a apărut nevoia de bani, m-am angajat urgent, fără alegere, unde am găsit mai repede. Tudor Martinescu era mai mare ca mine cu trei ani, era la drept la Cluj și a fost profesorul meu de poker. Datorită lui, în acea vară am ajuns, jucând poker, în mediile cele mai diverse, de la muzicanți

țigani, plini de bani și de aur, la case simandicoase, unde pokerului i se tenta o aură ocultă. La un moment dat, am rămas în pană de bani și până la salariul de la fabrica de oțet mai erau două săptămâni. Tudor Martinescu a venit cu ideea să facem rost de bani vânzând piei de câine. Aflase că sunt foarte căutate pentru tobe – Lui Amundsen i-a reușit expediția fiindcă și-a mâncat câinii. Câinii ne vor scoate și pe noi din necaz, a spus Tudor Martinescu și am făcut zbilțuri. Am omorât șase câini, i-a jupuit un boschetar, pe bani, dar și într-un fel ca să se răzbune fiindcă o haită îi făcuse ravagii în bârlog. Am vândut pieile pentru o sumă frumușică. Am împărțit-o și am folosit-o la poker. Rapid, eu am pierdut tot, dar Tudor Martinescu a câștigat fabulos peste tot unde ne-am dus. Mi-a dat și mie din acei bani. Cea mai mare parte din ei i-am dat-o mamei ca să plătească datoria pe care o avea la Clara-tanti. Clara-tanti era suflet bun, dar pisăloagă, iar mama era obligată s-o suporte fiindcă luase, când a murit tata, bani împrumut de la ea. După ce mama a achitat datoria, suma ce mi-a rămas a acoperit un an cheltuielile de student la București și l-am mai ajutat și pe Tică Doroftei, care venise și el în București, la horticultură. La sfârșitul verii, Tudor Martinescu a dispărut – pur și simplu a dispărut. L-am întâlnit anul trecut, e șef de logistică la o multinațională de textile. Depănând amintiri, mi-a spus că i s-a mai întâmplat să rămână în pană de bani, de astă dată în București, și a folosit aceeași metodă, dar, nemaivând căutare pieile de câine pentru tobe, a luat legătura cu o frăție, în relație cu Yakuza, al cărei secret fondator era exterminarea maidanezilor, după ce un maidanez a ucis un japonez. Rezultatul a fost identic – a jucat banii de la acea frăție pentru șase câini omorâți și a câștigat fabulos. Persoanele, asemenea lui Tudor Martinescu, apăreau, iar eu le urmăream cu privirea siderat, adică interzis ca reacție, mut, adică pur și simplu siderat. Totul se întâmpla în alt plan, în alt timp, și eu știam asta, nu schițam un gest, nu scoteam un sunet care să atragă atenția. Persoanele treceau prin cadru, ar fi expresia cea mai potrivită. După care eu îmi aminteam. De exemplu, hop, m-am pomenit cu Diana – deschidea portiera mașinii la cinci pași de mine. Diana, femeia unei ierni, cu pielea albastră. Cur albastru – la sosirea primăverii n-am mai fost împreună, astfel că eu am rămas cu această nelămurire –

Diana avea pielea albastră sau era astfel din cauza gerului când îi coboram blugii în pădurea Ceala? Nu simțeam frigul, găfiam cu vălătuci de aburi la gură, picura fierbinte din noi pe zăpadă. S-a întâmplat că, rotindu-ne încleștați, ne-am lovit de un stejărel și zăpada s-a descărcat doldora, a acoperit orbitor albastrul Dianei și ea a țipat, s-a pus pup și s-a pișat. M-am pișat și eu în jurul ei. Soțul ei suferea de porumbeliță, râdea ea – petrecea mai tot timpul în pod sau în golumbăria și voliera din curte, și pe lângă toate astea lipsea mult fiind plecat la concursuri în țară și în străinătate. Deci o neglija, dar cel mai mult o înfuria pe Diana nepăsarea lui politicoasă față de ea – Da, asta este, o nepăsare politicoasă, definea Diana. Pe când eu aveam, ca justificare, că Sara era în perioada sarcinii, mai exact, fiindcă am mai spus, nu-mi place să mă ascund după deget, cam din luna a patra contactul sexual a devenit problematic, de parcă Ștefan, în burtica ei, știa ce facem. Reușeam totuși din când în când să o conving, dar nu prin tandrețe, prin excitația atingerii, ci rațional, demonstrând că dorința mea este o cerință justificată natural, făceam o întreagă teorie despre faptul că eu ca bărbat aveam obligatoriu și în mod natural nevoie de raport sexual, iar ea, dacă accepta, se dovedea o bună soție. Sara a acceptat, dar exact în termenii argumentului invocat de mine, ca pe o obligație de la care, ea, fiind o soție bună, nu se putea sustrage. Am mai folosit argumentul cu soția bună la începutul căsniciei noastre, a fost o perioadă de excitație intensă ca să o fac pe Sara să accepte tot ce se putea face în pat, din plăcere, numai din plăcere. A fost un succes prețios, egalat doar de acela că am reușit să mi-o fac soție, fiindcă familia Sarei, de neoprotestanți habotnici, aparținând unei confesiuni radicale, s-a împotrivit din răspuțeri căsătoriei noastre. Totuși, mă văd nevoit să pun ordine în lucruri – fiind vorba de concepte, acela de plăcere și acela de soție bună, nu știu cât din câștigul dobândit ca plăcere l-am datorat conceptului de soție bună, avansat insistent de mine, la începutul căsătoriei, și cât firii soției mele, care, a fost o revelație, în mai puțin de o lună s-a deschis voluptății. În timpul sarcinii, argumentul cu soția bună a dat rezultate la limită, în sensul că Sara permitea contactul sexual, însă, cum am spus, la rece, ca descărcare pentru mine. Deci relaxa prejudecata că actul sexual era ceva rușinos față de

fătul din burtica ei. N-am reușit să obțin nimic în plus nici cumpărând dintr-un magazin cu eroticele un dispozitiv numit Balansul Roz, conceput, recunosc, un pic cam pervers, pentru contactul sexual cu femeii în situația Sarei, adică purtând o sarcină avansată. Datorită aceluși dispozitiv, Sara putea să mă împace ca soție bună, iar mie să-mi revină un beneficiu de voluptate. Am despachetat Balansul Roz, l-am montat, am explicat modul de folosire. Sara s-a amuzat copios, iar eu am crezut că dădusem lovitura și nu mai conteneam citind din prospect și laudând calitățile Balansului Roz. Dar Sara, cum face ea adesea, a trecut de la veselie la o seriozitate tăioasă și a cerut ca Balansul Roz să dispară imediat din casă. Mă rog, revenind din această tevatură, trebuie să accept că și acest fel de a pune problema în relația de cuplu, cu o soție însărcinată care își primește soțul în contact sexual doar din obligație, ca el să se descarce, e tot un mod de justificare pentru unul ca mine, ca bărbat înșurat care, poftim, din cauza soției însărcinate, a cedat încântătoarelor viclenii ale unei femei ca Diana, fiindcă ea avusese inițiativa la Expo Arad, la un târg de alimente, inclusiv lactate – poate a pus-o șeful ei să agațe pe cineva de la Standrade și pe mine m-a văzut cel mai convenabil ca abordare, habar n-am – Are cur mișto, dă-i bătaie, Găbiță! a strigat Sergiu Mantica. Dianeii nu i-a păsat sau poate i-a plăcut. Mă rog, eu în situația dată, am cedat, am fost sedus ar fi cel mai corect să spun, oricât pare de comic, și categoric e comic pentru orice bărbat să se exprime astfel. Ne întâlneam în stația autobuzului care mergea până aproape de pădurea Ceala. Urcam ca doi necunoscuți, stăteam departe unul de altul, ne plăcea acest joc. Coboram la capăt și porneam spre pădure pe o scurtătură. Treceam pe lângă o așezare de țigani cărămidari, scufundată în troiene. În toate dățile, trecând pe acolo, n-am zărit țipenie de om. Rufele puse pe sârmă și caierele de fum ce se înălțau în văzduhul iernos din burlanele scoase în chip de coș erau singurele semne că locul nu era pustiu. Mai erau câinii care ne lătrau, dar fără convingere, ciulind nedumeriți urechile și dând din coadă, de parcă, vrând să intre în vorbă, și-ar fi dat seama că n-au cu cine. Treceam pe lângă cantonul pădurarului și ne lătra câinele acestuia. Era un câine arătos, dar lătra aidoma celor din așezarea de cărămidari, de parcă ar

fi vrut să arate că și el aparținea comunității canine de acolo. Pe pădurar nu l-am văzut niciodată – Oameni reprezentați de câini, a zis Diana, poate câinele pădurarului este însuși pădurarul. Pentru că pădurea, în acea parte, era loc de agrement, au fost amplasate bănci. După ce ne futeam, Diana alegea o bancă, dădea zăpada la o parte și ne așezam pe scândura înghețată. Aproape imediat, de parcă așezatul pe bancă ar fi fost un semnal declanșator, Diana se apuca să vorbească. Vorbind, scurma zăpada cu tocul cizmei, era ceva ce trăda nervozitate, separat de faptul că, vorbind, era împăcată, mulțumită, de parcă vorbitul ar fi fost continuarea futeii. Povestea nenumărate întâmplări, de cele mai multe ori banale, adeseori stupide. Le relata însă cu o abundență de amănunte datorită cărora acele întâmplări deveneau semnificative, luxul de amănunte presupunând nuanțe, interpretări. Vorbea până începea să se întunece, vorbea și în timpul drumului de întoarcere. Ne întorceam ocolind pe șosea, era un drum mai lung care ne ducea în stația de tramvai de la cimitirul Pomenirea. Ni se părea mai sigur așa decât să ne întoarcem cu autobusul. De exemplu, mă gândeam speriat, șoferul autobusului, care ne-a văzut coborând, dacă la întoarcere era același și ne vedea urcând, putea face o legătură. Coboram din tramvai la UTA, ne despărțeam cu un semn discret. Diana se ducea la mașina ei, în parcare pensiunii Adolfo. Eu căutam un taxi și mă întorceam la mașina mea, în parcare Standarde în Lactate. Nu știu ce se întâmpla cu Diana, dar eu cu cât se apropia timpul când voi fi față-n față cu Sara, cu atât mi se accentua sentimentul de vinovăție. Da, și spaima că voi fi descoperit. La întoarcerea din pădurea Ceala, deși stăteam, în tramvai, separat, departe unul de altul, până și un ochi neexperimentat putea vedea că eram după un futai. Mă rog. Venind pe șosea, până la stația de tramvai de la Pomenirea, de fiecare dată speram că vom avea norocul ca o mașină să ne ajungă din urmă. De întâmplat s-a întâmplat, dar chiar la urmă, efectiv ca final al relației noastre. Până la acea dată, am prins un răstimp când de pe aeroportul din apropiere au început să se ridice avioane militare – aeroportul din Timișoara era în modernizare și era folosit aeroportul din Arad. Avioanele se ridicau în timpi scurți unele după altele și era un zgomot asurzitor și în acel zgomot, poate datorită lui, era o contopire

în tot, eu, Diana, copacii, zăpada, de parcă totul s-ar fi fărâmițat într-o învântejire și nu mai exista decât acea învântejire, în care ne aflam noi, zăpada, copacii, parcă totul se ridica în cer și totul era cer. Părea că exact atunci când noi ajungeam în pădure avioanele începeau să se ridice – aplicația de zbor fusese reglată în funcție de sosirea noastră. Din momentul când ne așezam pe bancă și Diana se apuca de vorbit, zgomotul înceta, era liniște – piloții ascultau și ei ce zicea Diana. Apoi a fost seara finalului. Ne întorceam pe șosea, zăbovisem mai mult ca în alte dăți și, mai mult ca în alte dăți, eram obosiți. Se înnoptase de-a binelea, deși era începutul lui martie și ziua se mărise simțitor. Vorbeam despre ce bine ar fi fi să ne ia o mașină, când am auzit o mașină dinspre restaurantul Zori de Zi, și nu după mult timp ne-am pomenit în lumina farurilor. N-am făcut semn, mașina a oprit în dreptul nostru. Bărbatul de la volan a aprins plafoniera – purta ochelari cu rame groase, negre. A coborât geamul – Urcați, a zis. Inexplicabil, eu în acea clipă am zis – Nu urcăm – Ba eu mă duc, a zis Diana, hai și tu, nu fi prostuț, s-a dus repede, călcând mărunț zăpada bătătorită, ca o vrăbiuță, mi-a trecut mie prin minte, la portiera din dreapta și a dispărut. La fel ca atunci când am revăzut-o deschizând portiera și intrând în mașină. Dispărând, când, hop, după colț, iată-l ieșind, ca într-un racord cinematografic, dintr-o mașină gri pe profesorul Ioachim Calomfirescu. S-a oprit pe trotuar, în soarele dogoritor. A scos din buzunar o batistă, a scuturat batista – a părut un mic cearșaf. Și-a șters îndelung fața. Apoi a strâns batista în pumn și a vârat-o la loc în buzunar. Ioachim Calomfirescu, cel elegant, cel pedant, cel parfumat, cel cu eleganța de fiecare dată sărită în strident – mai mult decât oricând atunci când l-am întâlnit la terasa Crini și Spade. Mă uitam în jur, cum faci când n-ai ce face, și deodată l-am văzut pe Ioachim Calomfirescu – îmbătrânise, era bătrân, scofilcit și, am văzut când m-am apropiat de masa lui, avea un aer decrepit. Am cerut permisiunea să mă așez și Ioachim Calomfirescu a dat din cap, nu m-a recunoscut, am stat așa un timp, timp în care eu l-am studiat în voie și lui Ioachim Calomfirescu nici că-i păsa. Clipea apatic. Expresia i se potrivea cu berea din halba pe care o avea, cine știe de când. Purta un costum de vară, alb, pălărie albă, cu borul moale, cu fundul înfundat șic într-o parte, și o lavalieră grenă cu înflorituri

mov. De la un timp i-am simțit mirosul. Ioachim Calomfirescu mirosea la fel ca în urmă cu douăzeci de ani, purta prin clasă acel miros și eu, iată, am recunoscut acel miros și probabil oricare dintre copiii ce i-au fost elevi lui Ioachim Calomfirescu l-ar fi recunoscut – își păstrase mirosul, sigur e un secret în această privință. Secretul să-ți eternizezi mirosul. Am intrat în vorbă – am reușit în cele din urmă să-l fac să-și amintească. N-a fost o răbufnire de efuziune din partea lui Ioachim Calomfirescu. Sincer, mi-ar fi plăcut un moment de efuziune a recunoașterii din partea lui Ioachim Calomfirescu. În schimb, am simțit că devenise bănuitor. Totuși a mimat că se bucură. Am vorbit în general, de fapt ne-am amintit în general, apoi eu am atacat – Măriuța Stănescu, o fată cu părul roșu. Ioachim Calomfirescu s-a înviorat o clipă sau poate era mai mult o reacție de decrepit – Imposibil să n-o Țineți minte, dom profesor, am insistat eu, avea un păr roșu cum nu s-a mai văzut și a fost omorâtă într-o duminică de o creangă de platan – Poftim? Ce? a ridicat Ioachim Calomfirescu, speriat și neliniștit, din sprâncene – Da, a căzut o creangă de platan, se trăgea după ciori, se organizase în parc de către tatăl Măriuței Stănescu, cu aprobarea, bineînțeles, a celor de la primărie, o stârpire de ciori, erau o mulțime de ciori în platanii din parc și o mulțime de vânători s-au apucat să tragă în ele în acea duminică. Țineți minte că platanii erau plini de ciori? Cădeau ciori cu nemiluita, era și o ploaie de pene negre, cădeau și pui, fiindcă se trăgea în cuiburi cu plumbi mari și le spulberau. Puii erau golași, negricioși, se zbăteau și chirăiau ca niște mici diavoli și totul era ca în iad, împușcături trosnind fără oprire, cârâituri, croncănituri, pene negre, și pluteau laolaltă cu ele și fulgi albi, miros de praf de pușcă, fâlfâit de aripi, plus că dacă te uitai în sus abia mai vedeai cerul de vârtoarea ciorilor deasupra parcului. Unele cădeau moarte, cele mai multe însă erau doar rănite și aterizau pe alei, pe iarbă, și un băiat, Tică Doroftei, precis îl Țineți minte, dom profesor, tăia cu o foarfecă de vie ghearele ciorilor, le tăia și pe ale puilor, și pe ale celor rănite, care erau încă vii. Le aduna într-o plasă, pentru ca vânătorii să primească în schimb cartușe, două cartușe pentru trei perechi de gheare. În urma lui Tică Doroftei, alerga Doru Râmă, strângea ciorile și puii într-un sac. A umplut la repezeală trei saci de plastic și i-a pus

la un loc, legați la gură, rezemați de un platan. Ciorile și puii, cu picioarele tăiate, rămase în viață se zbăteau și sacii păreau vii. Atunci s-a desprins o creangă dintr-un platan și a căzut pe Măriuța Stănescu. Ioachim Calomfirescu a zâmbit șiret, și-a clămpănit proteza – Îmi amintesc, cum să nu-mi amintesc. Tatăl roșcatei, mă înnebunea că vrea să-i meditez fata la istorie. Era plin de bani, nu știu ce învârtea, era și în poltică, și în afaceri. Voia să-i meditez fata, era clar că așa se gândise el că poate ajunge la mine să-mi dea bani, fiindcă eram al dracului – eram plin de ură fiindcă istoria era privită, ca materie de interes, doar ceva mai sus decât educația fizică sau desenul. Nu vreau să jignesc, fiindcă am aflat că la fel e și acum. Oricum eram al dracului, lăsam corigenți cu grămada, deși, din cauza asta, aveam probleme cu direcțiunea și cu cei de la inspectorat. Era o sumă mai mult decât frumușică pentru un profesor, plătit mizerabil la patruzeci și șapte de ani, cu soția șocată după ce a rămas șomeră fiindcă i s-a restructurat postul de ingineră la fabrica de struguri, și dacă eu totuși puteam să zic nu, fiindcă mai mult îmi plăcea să las corigenți, să dea dracu în elev și să stea toată vara cu burta pe carte, pe nevastă-mea a dat-o gata când i-am spus câți bani aș primi ocupându-mă de acea fată. Așa că într-o joi m-am înființat la adresă, ca să meditez fata. Era o casă modestă, plină de tâmpenii aduse din Turcia, dar au avut grijă să aflu că în scurt timp se vor muta într-o casă nouă, cu etaj, pe malul Mureșului. Erau ei plini de bani, dar aia mică îți muta nasul cu un miros iute de transpirație. Putea a transpirație de-ți stătea mintea-n loc. Se îmbrăca scump, dar șleampăt și părul ei roșu avea firul gros și aspru, i l-am atins de curiozitate – era într-adevăr foarte roșu. Dar mai era un miros, nu știu a ce mirosea, dar îmi plăcea, probabil lucra fetia ei. Și uite așa m-am pomenit, măi băiete, că abia așteptam ziua de joi ca să fiu două ore cu aia mică. Trăgeam cum puteam de timp și, când nu mai rezistam, veneam și în alte zile în afară de cea de joi, și ziceam, ca motiv, că e pentru fixarea materiei. În acel timp, m-a chemat directorul școlii, eram oarecum prieteni. Mi-a spus că e într-o situație delicată, știe că sunt de încredere și pot să-i sar în ajutor – de la inspectorat se cerea o situație cu elevii școlii noastre care fuseseră atrași de un nou cult. Era grav fiindcă se oficia cu ajutorul unui fum. Locul era o casă, în fundul parcului cu platani. Trebuia să urmăresc

cine intră acolo seara, era vorba de pândă. Întâi am vrut să refuz, apoi mi-am dat seama că era o ocazie s-o implic pe aia mică. I-am explicat că trebuia să mă ajute fiindcă eu nu cunoșteam toți elevii – ea sigur o să se descurce. A fost de acord. Era foarte isteată. Nu știu ce făcea, cum făcea, dar după fiecare seară de pândă îmi prezenta a doua zi o listă cu nume. Meditațiile, pândă, listele pe care mi le scria, deveniseră toate o complicitate datorită căreia nu puteam fi decât plin de speranțe. Am anunțat-o că, la următoarea pândă, voi sta și eu cu ea, să văd cu ochii mei ce se întâmplă. Zis și făcut. Ea găsisese un loc perfect, era un platan de după care aveai o vedere perfectă spre casa cu Priciuna. Și cum stăteam noi acolo de o bucată de vreme, bine înghesuiți, de la un moment dat, măi băiete, știi cum se zice pe la noi, dracu nu culcă-te, mă vâr în chiloții fetei și ea mă primește. Era bine și părea că va fi și mai bine, când s-a auzit ceva căzând din platan, foșnind prin frunzele platanului și, pleosc, mi-a căzut pe umăr ceva, și putea îngrozitor. Am căutat cu mâna și am nimerit în ceva fierbinte. Băiete, se căcase o cioară, și nu un găinaț, ci ditamai terciul. Dar să fi văzut ce s-a înfuriat aia mică, parcă înnebunise, striga că praf va face ciorile, îl va convinge ea pe taică-su să vină cu prietenii lui vânători, și ei vor omorî toate ciorile din parc. Și uite așa s-a pus la cale măcelul ciorilor, a încheiat Ioachim Calomfirescu, iar mie, ca urmare a amintirilor cu Calomfirescu, mi-a apărut, în fața primăriei, Rusalin Petrian, alias Doru Râmă, mi-a trecut pe dinainte un bărbat cu aspect de funcționar dichisit și acesta era Rusalin Petrian – Doru Râmă, cel care, în anul 1992, în vremea lui Ioachim Calomfirescu, a Măriuței Stănescu și a uciderii ciorilor, îmi zicea Stăpâne pentru o treime din banii pe care-i primeam în fiecare dimineată de la părinți ca să-mi cumpăr o baclava și o sticlă de suc de santal. După ce-l plăteam pe Doru Râmă și-mi cumpărăm un corn simplu, rămânea o sumă de bani. Această sumă se acumula și joi aveam bani de film. Suma de film pentru joi avea și ea o rămășiță, care, pusă laolaltă, făcea ca din trei în trei săptămâni să-i pot cumpăra Silvestrinei prăjitura preferată sau înghețata preferată. Ca să mă descurc, trebuia să fiu ordonat și tenace. Până în zilele caimacanului, nu m-am gândit că a fi ordonat și tenace, atunci, în primii ani ai tinereții, presupunea un efort care mă va marca și va

contribui la modelarea personalității. Faptul că am absolvit strălucit Academia de Studii Economice, apoi profesia, prin care am ajuns la rezultate remarcabile și o carieră de invidiat, își aveau sâmburele în anii primei tinereți, când îmi socoteam bănuții, încât, din suma primită în fiecare dimineață de la părinți pentru o baclava și un suc de santal, să am pentru un corn simplu, și să-mi rămână pentru ca joia să merg la film și, din trei în trei săptămâni, să-i cumpăr dulciuri Silvestrinei și să-l plătesc zilnic pe Doru Râmă să-mi zică Stăpâne

– Admirabilă această lecție

– Această lecție, cum, ironic, o numiți dumneavoastră, a fost sigur ceva de destin, o fascinație a calculului – pe vremea băncii mele din parc, trăncăneam adesea cu persoane de vârsta a treia, cu vestiții moșnegi, atât de familiari în parcuri – ei deveneau imediat interlocutori și nu aveai decât să le admiri amabilitatea, receptivitatea, dorința de comunicare. Subiectul ce s-a dovedit, în relația cu ei, cheia universului era, normal, cel despre pensii. Toți aveau sau li se părea că au probleme cu pensia. Cunoșteam legile, la firma de lactate, mă rog, un laborator de standarde pentru o mulțime de firme, din țară și din afară, eram expert de înaltă clasă în contabilitate, Vio Handu nu clintea o cifră fără să-mi ceară părerea, iar de la contabilitate, la pensii ai de făcut un pas infim – deci discuția se purta într-un domeniu apropiat celui în care eram expert așa că apăream ca foarte convingător, singura grijă fiind aceea de a evita să le spun adevărul dacă acesta nu era pe măsura așteptărilor. Era un punct de maximă sensibilitate – dacă nu eram de acord cu ei, amabilitatea lor devenea indispoziție, iar unii se înfuriau și plecau cu un aer ostil, bocănind ostentativ cu bastonul. Cel mai bine era să discut lejer și să le dau întotdeauna dreptate. Ba mai mult, veneam în întâmpinarea speranțelor lor și le făceam calcule fanteziste din care rezulta că autoritățile greșiseră și că ei trebuiau să primească sume considerabile în plus, calea fiind o simplă sesizare pe care îi ajutam chiar eu să o scrie. Încercam să-i lămuresc arătându-le maximum de răbdare. Numai că, le spuneam întruna, reușita depindea de insistență, în procent de nouăzeci la sută, dacă nu chiar de nouăzeci și nouă la sută, nu se putea face nimic fără insistență – trebuia să depună sesizare după sesizare, fiindcă, birocrăția, de fapt, nu atât

birocrăția cât birocrății proști, la fel ca securiștii proști, sunt pacostea țării noastre. Urmarea amuzantă a acestei așa-zise consultanțe pentru bătrâni a fost că m-am pomenit căutat la Standarde în Lactate de un tip mustăcios, figură de anarhist italian, și m-a trecut un fior, deoarece se declanșase nebunia cu un sortiment italian de brânză produs în Germania, pentru Europa de Est. Omul era funcționar la pensii. Cei de acolo, mi s-a spus, sunt supărați foc că, din cauza calculelor mele fanteziste, se năpustise în instituție o ceată de bătrâni îndrăzneți, care depuneau zilnic sesizări bazate pe calcule fără noimă, adică instituția în pragul detubării. Eram considerat lider – probabil bătrânii așa m-au prezentat. Am fost rugat să nu-i mai agit pe acești bieți oameni, fiindcă, într-adevăr, sunt probleme cu pensiile, dar nu se vor rezolva așa. Deci iată puterea calculului, marea lui forță de a influența fascinant mințile oamenilor chiar și atunci sau îndeosebi atunci când este fantezist. Lucrurile s-au încurcat primăvara. Rămă a adus un băiețel – Stăpâne, el are cinci frați, el e cel mic. Pentru jumătate din cât îmi dai mie ca să-ți zic Stăpâne, ăsta mic înghite cinci muște. Le trage pe o sârmuliță și când îi dai banii le înghite pe toate – Și ce dacă înghite muște? – Stăpâne, poți chema pe cine vrei să râdă, o poți chema pe Silvestrina, ea precis va râde, îl poți chema pe Vio, ăsta mic nu se supără, bagă sârmulița cu muște în gură și când o scoate nu mai e nici o muscă. Nu te păcălește, dacă vrei ți le arată pe toate cinci pe limbă și după aia le înghite. Țăla mic se uita plin de speranță – Bine, facem mâine o probă, să pregătească muștele pentru pauza mare – Fii fără grijă, Stăpâne, le prinde în timpul orei, el e pe-a treia și unde e clasa lor bate soarele și-i plin de muște. Imediat mi-a părut rău că am fost de acord, era o complicație în administrarea banilor, soluția cea mai simplă ar fi fost să-mi cumpăr cornul meu simplu pe sărite, o zi da, una ba, era însă o problemă de mândrie în a aborda o cale simplă și, în plus, aș fi procedat incorect față de părinții mei, prea mă îndepărtam de scopul pentru care ei îmi dădeau zilnic acei bani. O soluție corectă și la îndemână, de fapt cea mai la îndemână, ar fi fost să le cer o suplimentare – sigur aș fi obținut-o. Era însă iarăși o problemă de mândrie vizavi de calea cea mai simplă. În plus, mama mi-a spus că, de ziua mea, cadoul va fi o bicicletă MIFA. Puteam ciupi din suma pe care o strângeam ca să-i

cumpăr Silvestrinei prăjitura sau înghețata. M-am întrebat dacă Silvestrina aprecia într-adevăr că-i cumpăram din când în când dulciuri și mai ales dacă observase că asta se întâmpla din trei în trei săptămâni. Era posibil ca ei să nu i se pară nimic neobișnuit dacă, în loc de trei săptămâni, ar fi fost patru săptămâni. Atunci ar fi rămas bani pentru ca de trei ori pe săptămână prostul ăla mic să înghită muște. Dar nu. Trebuia să-mi pun serios mintea la contribuție. Nu voiam să renunț la nimic sau să modific în vreun fel starea pe care o slujisem până atunci. Mai ales în ceea ce o privea pe Silvestrina. Ea era veselă, era firea ei, dar eram convins că în joia când îi cumpăram dulciuri înflorea pentru mine, doar pentru mine. Mergeam la film în gașcă, iar în celelalte zile de joi Silvestrina râdea și roșea la fel pentru oricare dintre noi, la fel pentru Vio Handu sau Sergiu Mantica. În joia cu dulciuri, repet, eram convins că râdea și roșea doar pentru mine. În acea zi de joi emoționat, neliniștit, plecam de acasă mai devreme, așteptam în scuarul de vizavi de cinematograf sosirea Silvestrinei. Așa că nici gând nu putea fi să trec de la trei săptămâni la patru, ar fi fost o schimbare greu de suportat, ca interval de timp, în primul rând pentru mine. Totul depindea de prostul ăla mic, dacă va avea succes sau nu cu înghițitul muștelor. Un fapt care m-a pus și mai mult în încurcătură a fost acela că Doru Râmă s-a înființat cu știrea că dăduse sfoară-n țară, chemase fete, băieți, o anunțase, bineînțeles, și pe Silvestrina, și toți voiau să-l vadă pe prostul ăla mic cum înghite muște – Va fi succes mare. Atunci eu m-am hotărât și am spus – Râmă, te-ai grăbit. Tocmai mi-am dat seama că n-am destui bani ca să-l plătesc pe prostul ăla mic să înghită muște. Prea te-ai grăbit. Am nevoie de timp să găsesc o soluție, altfel prostul ăla mic se alege o dată cu jumătate din cât îți dau zilnic ție ca să-mi zici Stăpâne și după aia – i-am arătat lui Râmă degetul mare vârat între arătător și cel mijlociu, adică ștoiul. I-am cerut să se ducă la cei pe care îi anunțase pentru a doua zi și să le spună că totul se amână, o să le dau eu de veste când prostul ăla mic va înghiți muște – Stăpâne, vai de mama lui ce necăjit va fi ăla micu când va afla – Uite bani pentru el, ca să înghită o dată cinci muște. Și să aștepte, graba strică treaba – Stăpâne, dacă pe tine nu te interesează, lasă-mă să mă duc la altul, poate îi convine lui Tică Doroftei. Cred că Măriuța Stănescu n-

ar zice nici ea nu, e plină de bani, mi-a dat ieri de o sută de ori cât îmi dai tu ca să pândesc două ore într-un loc, să-i spun cine intră acolo – Unde ai pândit? – Stăpâne, nu pot să spun, a zis să țin secret și că mai îmi dă, precis o să mai fie ocazii să stau la pânda. M-am simțit umilit cu banii pe care îi dădeam lui Râmă, plus povestea cu prostul ăla mic pentru care nu aveam de unde scoate jumătate din atât. Pe când Măriuța Stănescu l-ar ridica în al nouălea cer dintrodată, cu bani cât pentru trei luni de înghițit muște – Nu te duci nici la Tică, nici la Măriuța Stănescu! Fac rost de bani și va fi cum ne-am înțeles. Prostul ăla mic trebuie să aștepte o zi, cel mult două. Pentru o zi l-am plătit. Mai poate aștepta o zi. Doru Râmă s-a făcut nevăzut, iar eu am rămas aiurit. M-am uitat în jur. N-am înțeles ce căutam – mă uitam în jur și căutam. Și deodată a fost limpede – pe Măriuța Stănescu, pe ea o căutam! O știam ca handbalistă, era ca o ghiulea când penetra în atac și avea părul roșu. Am descoperit imediat părul roșu. Ea aștepta sfidătoare. Îmi observase privirea ațintită asupra ei. Am tras aer în piept, am vrut să-i spun că, dar sunetul soneriei a anunțat sfârșitul pauzei și fata a dispărut din fața mea ca o ghiulea cu coamă roșie, înainte ca eu să fi avut timp să-i arăt degetul mare lovit repede cu arătătorul, semnul de întâlnire la linie pe care îl foloseam toți, băieți și fete, de la clasele mici până la cele finale, de liceu. Avea ochi albaștri, mi-am amintit, un albastru înnegurat, a înghițit un nor și i se vedea în ochi. Am pornit ca teleghidat. La ușa clasei ei, eram nedumerit. M-am întors, am plecat. Mă frământa în același timp gândul că trebuia să fi deschis ușa clasei, precis aș fi descoperit imediat părul roșu al Măriuței Stănescu. M-ar fi văzut și ea și i-aș fi putut face semnul de întâlnire la linie. Lucrurile ar fi fost simple. Am vrut să mă întorc. A apărut zâmbitor profesorul Crăciun și am plecat. M-am gândit mult la ea în timpul orei de fizică, am încercat să o desenez și, în pauza următoare, am descoperit-o în fundul curții, la linie – Am vrut să-ți trimit un bilețel, am spus – Nu-mi place cu bilețelele, a spus. Roșesc și mă dau de gol și toate proastele râd de mine – Pot să te ajut cu pânda, am spus, Râmă e un prost, nu poți avea încredere în el

– Da, înțeleg direcția și posibilitatea de-a lansa o tramă interesantă, de condamnare a delațiunii la vârsta puberă, ce poate

distorsiona grav sufletul unui tânăr. Am înțeles că așa se întâmpla pe vremea Securității

– Se întâmplă la fel și acum

– Nu vă supărați, continuați, vă rog, cu Silvestrina

– O, da! Aveți perfectă dreptate, doar că sunt puține lucruri, în afara celor pe care știu că le-ați aflat deja, cu care vă pot capta atenția. Eu nu am fost dintre cei care au jucat un rol important în viața Silvestrinei, informațiile pe care le am sunt din investigații proprii, iar cele despre familia Silvestrinei, mai exact despre familia Prego, le am de la Gentile Prego, bunicul Silvestrinei – l-am înregistrat cum faceți dumneavoastră cu mine, cu un casetofon, am ascultat de treizeci și șapte de ori caseta și, acum, când vă vorbesc, Gentile Prego va dispărea și veți avea o relatare de parcă ar fi din partea mea, dar este ceea ce a spus Gentile Prego. Revenind, eu am fost fascinat de Silvestrina, am fost fascinat de ea de când am văzut-o, și sunt exact spunând de când am văzut-o – vă voi descrie, dacă va fi cazul, clipă de clipă, acel moment magic al vieții mele. N-am încercat, de fapt, nu mi-am dorit vreodată să fiu altceva decât un adorator. Adorator – acest cuvânt este cel mai potrivit, deși poate părea exagerat. M-am gândit adesea, am analizat și totul e confuz, încât cel mai potrivit ar fi să spun că mie însumi îmi este neclar dacă am fost cu adevărat îndrăgostit de această fată, din moment ce nu pot încadra sentimentele față de ea, ca adolescent, în categoria iubirii, așa cum o pot face cu Lenuș, prima mea iubită, ci doar a fascinației, a adorației. Este o blasfemie să spun că această fată a fost pentru mine asemenea întâlnirii cu divinitatea, când forul tău interior devine un bec incandescent care te marchează pe viață? Mă rog. Oricum, poziția mea în acel grup de adolescenți, despre care am pomenit deja, nu-mi permitea, exista o ierarhie pe care o respectam, decât cel mult să-i ofer o înghețată, o prăjitură, mă rog, am vorbit deja despre asta. I-au fost cu adevărat aproape, de când ea s-a făcut remarcată, avea, cred, doisprezece ani, până în ultimele ei clipe, pe patul de moarte, cum se spune, la șaptesprezece ani, doi băieți, lideri, bineînțeles, în grup, Vio Handu și Sergiu Mantica, aceștia au fost cavalerii ei. Noi, ceilalți, mișunam, ne bucuram să-i oferim o înghețată, o prăjitură și, normal, aveam dreptul să visăm, Silvestrina ne aprindea visele

tuturor celor ca mine. Mă rog, nu mă refer la vise erotice. Mă rog, nu vreau să teoretizez granițele, sau timpurile de atunci și timpurile de acum, sau teritoriul visului atunci și acum. O variantă a legendei spune că Vio Handu a fost cel care a descoperit-o pe Silvestrina. O alta susține că Silvestrina a fost descoperirea Marcelei Pal, iar pentru mine acesta este adevărul – ca să vezi rasa unei fete trebuia să ai un ochi experimentat, iar Vio Handu nu avea cum să-l aibă, el fiind pe atunci doar un proaspăt produs ieșit, ca mulți alții, din brațele Marcelei Pal, o doamnă, pentru informarea dumneavoastră, în cazul că nu dețineți deja această informație, care făcuse o pasiune din a se dedica adolescenților. Accept că a fost ceva util și special, inclusiv pentru mine la un moment dat. Deci eu cred că ochiul care a văzut-o pe Silvestrina, remarcându-i rasa, a fost cel al Marcelei Pal, ea i-a îndreptat lui Vio Handu privirea spre Silvestrina. În orice caz, dacă detaliul cu cine a descoperit-o pe Silvestrina se menține încă neclar, eu, datorită investigațiilor întreprinse, știu sigur că Vio Handu a fost pentru Silvestrina cel dintâi, adică cel care a intrat primul în carnea ei. Datorită lui Vio Handu Silvestrina a devenit Silvestrina, vizibilă, atât ca înfățișare cât și electric, adică Silvestrina, cea care m-a fascinat pe mine și sunt sigur că nu numai pe mine. Dar poate conține un adevăr și părerea că Silvestrina i-a crescut la rândul ei cota lui Vio Handu. Sau poate cel mai corect ar fi să spunem că s-au ridicat împreună. Treptat, Silvestrina, datorită lui Vio Handu, și Vio Handu, datorită Silvestrinei, au devenit zeități în ochii noștri, adică mereu aveau un nimb și parcă erau înălțați, nici nu păseau pe pământ. Până și atunci când lângă Silvestrina a apărut Sergiu Mantica, iar Vio Handu părea că s-a dat la o parte, ca și cum ar fi recunoscut că Sergiu Mantica i-a luat locul, noi am fost convinși că nu e adevărat, că s-a făcut cu Sergiu Mantica un aranjament ca înlocuitor. Mă rog, îi vedeam tot timpul împreună, adică Silvestrina, Sergiu Mantica și, neapărat, Vio Handu. Iar despre Vio Handu nu se știa s-o fi înlocuit pe Silvestrina cu altă fată. Mă rog. Silvestrina era mezina ciudatului Tonio Prego, administrator de cimitir, cunoscut, ba chiar vestit în patru zări ca spiritist, dezlegător de încurcate, aducător de pucioasă în coajă de ou, ghicitor uzând cu succes de toate procedeele cunoscute și agreate în partea locului. Ocultist ar fi cuvântul cel mai

cuprinzător. Avea două fete și pe amândouă le folosea ca medium, era un ingredient mult gustat de cei care-l frecventau. Se spunea însă că dacă avea de ales între a o folosi pe Dianora, fata cea mare, sau pe Silvestrina, cea preferată era întotdeauna Silvestrina. Tonio Prego era strănepotul lui Silvestro Prego, cunoscut cândva ca don Silvestro, zidar-pietrar din Florența, venit în Timișoara la sfârșitul secolului nouăsprezece, mai precis în 1893, ca destoinic membru al echipei meșterului său din acea vreme, don Camilo. Acesta obținuse două comenzi importante în orașul Timișoara, iar lui don Silvestro, pe atunci un tânăr plin de speranțe, Timișoara i s-a părut un loc de viitor în construcții și i-a spus lui don Camilo că el voia să rămână acolo pe cont propriu. Ceea ce s-a și întâmplat. Numai că în 1901, când familia Drăgan din Arad a decis construirea în timp scurt a unui cavou și a unui monument funerar, fiindcă devenise certitudine faptul că venerabilul Costea Drăgan, cap al familiei și personalitate de vază, posibil la acea dată cea mai de vază personalitate a comunității românești și în multe privințe și a Aradului, fiind bine-văzut atât la Viena cât și la Budapesta, va pleca din această lume din cauza unei boli nemiloase, care, se pronunțase doctorul Vogel, îl mai păsuia în această lume cel mult șase luni, situația lui don Silvestro era disperată – avea familia la Florența, soția, trei copii mici, iar el câștiga pe sponci, când la Florența, la meșterul Camilo, când la Timișoara, fără a putea scăpa de un statut incert nici la Florența, nici la Timișoara, unde, după un început promițător, norocul a încetat să-i mai stea alături, principala problemă fiind meșterii nemți, buni meseriași și bine organizați ca să se apere de intruși. Nu i-a fost de cine știe ce ajutor nici că vorbea bine și ungurește și românește, ba o rupea mulțumitor și pe nemțește, deși el mizase întrucâtva pe asta. Familia Drăgan i-a avansat așadar o comandă de importanță crucială, la propriu, fiind vorba de un cavou și un monument funerar, și la figurat ca un moment al destinului pentru don Silvestro, fiindcă acesta s-a pomenit față în față cu un tânăr foarte tânăr, cu multe gesturi mărunte ale mâinii drepte, atingerea nasului, mâna la piept, atingerea urechii drepte, atingerea bărbiei, din nou a nasului, mâna în dreptul inimii, parcă vorbea prin acele gesturi, spunând ceva separat de ceea ce spunea vorbind. Dar don Silvestro a înțeles că avea de-a

face cu o persoană serioasă, de mare greutate în ciuda aspectului firav. Tânărul era Ioan (Biju) Drăgan, nepot de frate al lui Costea Drăgan. Deși încă foarte tânăr, era deja recunoscut ca magnific al familiei și viitorul ei cap. Firesc și pe bază de tradiție, lui i s-a încredințat sarcina de a orândui locul de veci al unchiului său, și astfel, fără a se ști exact cum s-a întâmplat, fără a se cunoaște împrejurările, Biju Drăgan a ajuns la don Silvestro, cu care s-a înțeles imediat, l-a și găzduit pe meșter în propria-i casă pe timpul executării lucrării. Era o relație de caldă simpatie între ei. Don Bijú, i se adresa don Silvestro și în scurt timp Biju Drăgan a devenit pentru toată lumea *don Bijú*, pentru ca mai apoi, într-un timp greu de precizat ca perioadă, *don Bijú* a devenit Donbiju. Așa îi spunea toată lumea, inclusiv don Silvestro și, firește, urmașii acestuia, câți au fost ei cei care l-au mai apucat pe Donbiju în viață. După moartea acestuia, cei care îl evocau îi spuneau tot Donbiju. La încheierea lucrării, toamna, don Silvestro a plecat la Florența, de unde a revenit primăvara cu donna Peronella și cei trei copii, două fetețe sfioase, se țineau tot timpul de poala donnei Peronella, cea mare de-a dreapta, cea mică de-a stânga, și un copilaș care zvîcnea neconținut din piciorușe, încât mereu zbura câte ceva din landou, iar donna Peronella culegea repede de pe jos fie un ciorăpel, fie o păpușă de cârpă, uneori nici nu vedeai ce. Au fost primiți, firește, în casa lui Donbiju. La scurtă vreme, don Silvestro a cumpărat un teren lângă cimitir și în scurt timp a ridicat acolo o casă, nu chiar un palat, dar având cumva un astfel de aer, datorită ingeniozității proporțiilor și liniilor maiestose. În acele timpuri, cimitirul se afla mult dincolo de unde se afla pe atunci marginea orașului, astfel că, inclusiv datorită vecinătății cimitirului, don Silvestro a cumpărat ieftin un teren destul de mare, pe care l-a transformat într-un fel de domeniu bizar, așa l-am apucat și eu în 1989, fiindcă acum sunt blocuri în jurul aceluia loc. Așadar, Aradul s-a dovedit repede și a rămas mereu un loc al norocului pentru don Silvestro și ai săi. Don Silvestro devenise cunoscut cu pietrăria și zidăria de monumente funerare, dar era căutat și pentru alte construcții, îndeosebi după ce i-a ridicat lui Donbiju o splendoare de casă, după un proiect din Toscana. Cât despre donna Peronella, aceasta avea un atelier discret de efecte funerare, unde, în afară de

cele necesare aranjării sicriului, se confecționau la comandă, cât ai clipi, straie funerare, ieftine și arătoase, încât cu greu își putea da cineva seama că sunt făcute din te miri ce. Se spunea că își datora măiestria faptului că fusese cusătoreasă la un teatru din Florența și se specula, având la bază această informație și poate și un sâmbure de adevăr, că ideea unor simulacre de veșminte în domeniul pompelor funebre îi venise de pe urma lucrului la costumele de scenă. În plus, donna Peronella a aprofundat domeniul și treptat a devenit cunoscută ca una la care, în afară de faptul că vindea la orice oră tot ce era nevoie pentru o înmormântare, știa ce să facă și să spună, conform cu ritualul din partea locului al morților. Devenise atât de pricepută și se bucura de atâta încredere încât nici una din babele din zonă, renumite ca meștere în domeniu, nu puteau concura cu ea. Totuși, donna Peronella acționa cu precauție pe acest tărâm, adică, sigur, trebuia să fie cunoscută, dar cu măsură, discreția se impunea cu atât mai mult cu cât deprinsese datul în farmece și vorbitul cu cei plecați din această lume. I-a ajutat mult locul retras unde locuiau, iar vecinătatea cimitirului le crea o atmosferă de straniu și macabru extrem de propice. De fapt, se poate spune că toți au devenit stranii, și această straniețe s-a transmis, era considerat un ciudat Tonio Prego, tatăl Silvestrinei, strănepotul lui don Silvestro, dar și fetele sale, Dianora și Silvestrina. Faptul de a fi considerați niște ciudați nu era însă unul agresiv, nu erau evitați, mai corect ar fi să spun că ei se comportau ciudat față de ceilalți, se izolau ei înșiși, pot acum spune că românii, fiind amatori de farmece și de vorbit cu morții, și am convingerea că știți și dumneavoastră, îi priveau cu simpatie, erau căutați atât din convingere, aici fiind vorba de majoritatea celor care-i căutau, cât și, în cazul lumii bune, fiindcă era șic să ai de-a face cu un asemenea mediu. În altă ordine de idei, ca orice mamă în vremurile acelea, când părinții aveau un rol decisiv în viitorul copiilor lor, donna Peronella, deși nu-i plăcea deloc, ba era chiar încântată de accederea la notorietate și implicit la un câștig frumușel din acele îndeletniciri, se temea că preocupările în domeniu, atât ale ei cât și oarecum ale lui don Silvestro, vor afecta viitorul copiilor. Ceea ce într-un anumit fel s-a și întâmplat, dar nu din cauză că cei din jur au determinat acest lucru, ci pentru că ei înșiși adoptaseră aceste turnuri,

izolare, mister, la început crezând, mai ales donna Peronella, că așa dădea bine să apară ei, pliat pe modul cum își câștigau traiul, apoi fiindcă, poate fără să-și dea seama, chiar le plăcea izolarea și mai ales să fie considerați niște ciudați – era un blazon al lor să fie diferiți de ceilalți în chip remarcabil, atitudine adoptată și de copii. Un fapt care a cam neliniștit-o pe donna Peronella a fost relația cu biserica, fiindcă se știa că îndeletnicirile ei nu aveau cum să fie văzute cu ochi buni, ba chiar se putea să aibă probleme grave din cauza lor – parohul lor, un neamț, a făcut unele aluzii. Probabil însă doar i s-a părut doanei Peronella, fiindcă Aradul acelor timpuri era un loc îngăduitor și lucruri de felul celor cu care se îndeletnicea donna Peronella erau privite relaxat, aproape ca niște jocuri de societate, ceea ce, în bună parte, erau. Din partea bisericii, modul cum era tratată problema era o dovadă de tact, cu atât mai mult cu cât catolicii, deci coreligionarii doanei Peronella, erau pe atunci majoritari în oraș, însăși familia Drăgan fiind greco-catolică. Exista astfel speranța că o apartenență numeroasă la Sfântul Scaun constituia o înlesnire pentru integrare și un motiv de solidaritate, aspecte apreciate îndeosebi de donna Peronella, mereu cu ochii la viitorul fetițelor sfioase și al băiețelului care zvâcnea din piciorușe. În fapt, prosperitatea celor din familia Prego se datora bunăstării arădenilor, fiindcă bunăstarea acestora făcea gura pungii mai slobodă când era vorba de comenzi

Se aude un ciocănit în ușă

– Ea e asistenta Veronica

Gabriel Lințianu îi face acu ochiul lui Genar Ionescu, în timp ce își face intrarea o femeie cu mânuși albastre, cu boneta așezată șic peste părul blond

– Cum se simte iubițelul meu?

Îi face cu ochiul lui Genar Ionescu

Îi atinge în trecere genunchii

Scoate din buzunarul halatului o cutie nichelată, o pune pe noptieră, lângă reportofon

Genar Ionescu închide reportofonul

Gabriel Lințianu spune îmbufnat

– Domnul ăsta ar fi putut aduce banane. Sigur, nu pentru mine, ci pentru tine – ar fi trebuit să se gândească

Asistenta Veronica îi spune lui Genar Ionescu

– Dacă a făcut pe suferindul, a răs de dumneavoastră, fiindcă iubițel e într-o dispoziție foarte bună. A primit o doză de ser din burtă de viespe – e de la Chișinău, cu efect de lungă durată. Așa că, dacă îi sunteți prieten, nu vă faceți griji. Nu-i așa, iubițel?

Gabriel Liņțianu dă din cap

Asistenta Veronica se apleacă tandră spre Gabriel Liņțianu și acesta îi înhață mâna, o trage sub cearșaf, reținând-o

Câteva clipe rămân amândoi încremeniți, așteptând

Consensul care se produce este că asistenta Veronica rămâne aplecată, mâna mișcându-i-se sub cearșaf, iar mâna lui Gabriel Liņțianu apare deasupra cearșafului

– Nu durează mult, spune melancolic Gabriel Liņțianu

Asistenta Veronica spune

– Azi e o problemă cu tine, nu funcționează, poate îl inhibați cu prezența dumneavoastră, îi spune lui Genar Ionescu

– Ies, dacă trebuie, se ridică Genar Ionescu

– Ar fi foat bine dacă ne gândeam de la început – acum e degeaba, spune asistenta Veronica, scoate mâna de sub cearșaf. Îmi pare rău, iubițel, n-am ce-ți face

Își scoate mănușile, le aruncă în pubelă

Ia din cutia nichelată o seringă

Înfinge acul într-o venă de pe dosul mâinii lui Gabriel Liņțianu

Aplică un plasure

– Nu uiți să desprinzi plasurele când te trezești – da, iubițel?

– Va adormi? întreabă alarmat Genar Ionescu

Asistenta Veronica spune de foarte aproape, zâmbind gales

– Peste o oră, dacă nu-l obosiți prea tare

Gabriel Liņțianu privește fix, își adună genunchii sub cearșaf

– Curva dracului, curva dracului, curva dracului, repetă și dă din cap, apropie plasurele de ochi

Mâna îi cade pe cearșaf

– Curva dracului, spune tânguît

– Pot pleca, dacă doriți – continuăm altă dată

- Dați-mi, vă rog, ceaiul
- Nu prea mai este
- Curva dracului, spune tânguit

Îi dă cana lui Genar Ionescu

- Putem continua

Genar Ionescu se așează

Gabriel Lințianu spune

– Le-a fost de mare folos lui don Silvestro și alor săi relația specială pe care o aveau cu Donbiju, care le-a rămas protector devotat și după ce, în 1935, don Silvestro a plecat din această lume, iar pietrăria-zidăria a trecut în mâinile lui Gianni Prego, cândva, ați ghicit, băiețelul care zvâcnea din piciorușe. Gianni Prego s-a căsătorit cu o româncă poetă. L-a părăsit, deși aveau patru copii, fugind cu un artist tuberculos la București. Au avut un fiu, pe Gentile Prego, și trei fete pe care, îndată ce s-a putut, donna Peronella le-a trimis la Florența, la rămășița familiei pe care o mai avea acolo. Donbiju, cum, de altfel, era în așteptările tuturor, a devenit unul din potențații urbei, notar, prefect, senator, pretor. Apoi, la bătrânețe, în plin tembelism comunist, deși avea soția și cele două fiice stabilite în Franța, raporturile dintre el și noile autorități au fost surprinzător de bune, astfel că a rămas un funcționar important în primărie și a fost lăsat să locuiască, fapt rarisim, într-o parte a casei sale, într-un spațiu confortabil, având un perete comun cu secretarul de partid și șef al orașului, care folosea restul casei. Mă rog, în directă legătură cu pozițiile mereu importante pe plan local ale lui Donbiju, afacerile familiei Prego au avut și ele un curs mereu ascendent, aceasta până în 1964, când, se spunea că din cauza acelui perete comun cu secretarul de partid al orașului, relațiile lui Donbiju cu autoritățile s-au deteriorat grav. Cu chiu cu vai i s-a permis să locuiască într-o anexă din curte, unde a rămas până la moarte. Căderea în dizgrație a lui Donbiju a contribuit și ea la scăpătarea familiei Prego, dar principalul vinovat era considerat Gentile Prego, fiul lui Gianni Prego, care se dovedise un conducător aerian, un fiu al mamei sale. Gentile Prego era leit mama sa și, ca îndemânare dumnezeiască, o avea pe aceea a sculpturii, dar nu pentru monumente funerare, ci în domeniul artei. Mă rog, un artist, nici că i-a păsat când, în 1969, a fost obligat să

cedeze afacerea tânărului și încă de pe atunci ciudatului său fiu, Tonio Prego, pe care totuși familia îl vedea destoinic și pe care îl îndreptățise în toate ca urmaș al lui don Silvestro. Singură donna Peronella, pe atunci octogenară, a spus că are mari îndoieli în privința strănepotului Tonio. Totuși ea a fost cea care l-a însurat, după aprige tratative purtate în Italia, cu o fată săracă din Cavriago, devenită donna Fabiana. La nici un an de la moartea doanei Peronella, în 1973, strănepotul Tonio Prego a lovit decisiv inima familiei anunțând că părăsește și zidări, și pietrăria. A rămas administrator al cimitirului, și atât. Familia a tocat multe și mărunte la adresa lui Tonio Prego. S-a invocat posibila intervenție mânioasă de dincolo de mormânt a doanei Peronella, s-a invocat patetic că însuși Donbiju, care prețuia nespus tradiția familiei Prego, s-ar fi opus acestei decizii. S-a lăsat o tăcere respectuoasă datorită pronunțării numelui Donbiju. Cât despre o opoziție a acestuia la decizia lui Tonio Prego era un fel de a vorbi principal, un semn de respect față de mereu binefăcătorul Donbiju, care însă nu mai avea cum să se opună la ceva, fiindcă la vremea respectivă era un nonagenar paralytic, în mizerie, îngrijit de fiica cea mică a lui don Silvestro, ați ghicit, fetița sfioasă, care se ținea, la începutul secolului douăzeci, de-a stânga de poala doanei Peronella, signiorita Violante, rămasă fată bătrână. Realitatea e că unele persoane mai în etate nu se jenau să spună, din aduceri-aminte, unele vorbe despre ei, adică despre Donbiju și signiorita Violante, după cum, în alte vremuri, când signiorita Violante era o fetișcană, iar Donbiju un bărbat în floarea vârstei, de asemenea s-au găsit guri gata să spună unele vorbe. Mă rog, Tonio Prego a rămas doar administrator de cimitir, dar a păstrat celelalte mărci ale familiei, datorate doanei Peronella – prezicerea, spiritismul, convocarea cornutului, dezlegarea de farmece etc. După ce, în februarie, 1989, gardul de piatră a fost dărâmat, parcul din jurul clădirii a fost cuprins de paragină. Tonio Prego a primit o mică sumă de bani și, în folosință, cu chirie la stat, un apartament cu patru camere, unde urma să se mute cu donna Peronella și cele două fete, Dianora și Silvestrina, când se va fi trecut la demolarea clădirii. A venit însă decembrie '89 – clădirea n-a mai fost dărâmată, dar parcul a rămas în continuare în paragină. După

moartea Silvestrinei, donna Fabiana și fiica Dianora, pe motiv că locul era malefic, s-au mutat în apartamentul primit de Tonio Prego. Au încercat să-l convingă să vândă tot și să plece în Italia. Tonio Prego n-a rostit un refuz, dar nici o încuviințare, era indecis. Donna Fabiana s-a simțit rănită în amorul propriu – se așteptase ca soțul ei să sară în sus de bucurie și să accepte ideea ei plin de recunoștință. Până la urmă l-a convins, dar descoperirea a fost că nu era ce vinde – totul era în proprietatea statului român. Furioasă, donna Fabiana a plecat în Italia și rapid, i-a aranjat fiicei Dianora căsătoria cu un industriș din Milano. Tonio Prego a rămas până la sfârșitul verii în casa de lângă cimitir. Apoi a părăsit-o. S-a mutat la bloc, în apartamentul cu chirie – proprietatea statului român. Tatăl său, sculptorul Gentile Prego, îl vizita uneori. Acesta susținea că, după 1989, deși Silvestrina, ca medium, a rămas în continuare o atracție, erau tot mai puține persoane de calitate care-l căutau pe fiul său, și erau două cauze. Prima, cea mă importantă, era scăderea interesului pentru genul acela de abilitați, supra-apreciate în mediul lipsit de libertate de dinainte de 1989, datorită caracterului lor clandestin. A doua – Tonio Prego nu reușise să țină pasul cu noul timp – apăruse o concurență superioară căreia el, ca educație, ca stil de viață, nu i-a făcut față. Astfel Tonio Prego, rămas singur, era cunoscut de vecini ca taciturn neajutorat sau așa părea fiindcă se îmbrăca elegant – era amator de negru și de detalii extravagante, ace, agrafe, un cercel roz în urechea dreaptă, părul în coadă prinsă cochet la ceafă. Era privit cu simpatie, cu compasiunea stârnită de o ființă aflată vizibil în echilibru fragil. Vecinii de bloc nu se fereau să vorbească, și aici se oprea compasiunea, despre gustul pentru tinere, uneori foarte tinere domnișoare a lui Tonio Prego, și spuneau direct despre el că de la această pasiune i s-a tras moartea. De la un domn de la parter am aflat amănunte – la un moment dat s-a dus vestea în oraș despre o tânără, pe nume Roberta Fânispase, o minunată din sud, fostă manechin, fostă miss în orașul ei, și care, după un stagiu la Budapesta, la întoarcere, s-a oprit pentru câteva luni în Arad. Tânăra avea o invenție, o și brevetase, și se interesa să o pună în producție la fabrica de păpuși și jucării din Arad. Visul ei era să ajungă în politică și, scurt pe doi, avea nevoie de influență, dar și de bani pentru ca

invenția ei să intre în producție la fabrica de păpuși și jucării din Arad. N-avea nicio jenă să spună că era dispusă la orice pentru ca aceste deziderate să devină realitate și a atacat franc, pe linia surprizei totale, punându-și rapid în valoare expertiza anală dobândită la Budapesta. A devenit celebră – numărul celor pasionați de această noutate a fost neașteptat de mare, astfel că prețul a crescut amețitor. Mă rog, la noi, în România, a fost o obediență până la sfârșitul anilor nouăzeci – orice noutate se bucura instantaneu de prețuire. Tonio Prego, cu o prețuire ultra-pipărată, a ajuns să se bucure de expertiza tinerei, după care i-a spus duios – Bobica, dragă, te ador. Femeia a sărit ca arsă din pat – Eu sunt Roberta, moșule, mie nu-mi spune nimeni Bobica! A scos un pistol din poșetă și l-a împușcat în frunte. A fost ucis Tonio Prego, tatăl Silvestrinei, iar cercetările poliției erau varză, motiv pentru care m-am apucat de investigații pe cont propriu, ca să-l găesc pe ucigaș. Vio Handu, nu știu cum a aflat, m-a ajutat cu bani, mulți bani. Așa am ajuns la Roberta Fânispase – politiciană la București. Devenise o doamnă cu succes planetar datorită acelei invenții – un aparat cunoscut sub numele de Clismatron ED. Mi s-a spus că ED vine de la eficiență delicată. Sunt două modele, unul la domiciliu și unul portabil, acesta din urmă având, cu tot cu colectorul parfumat, mărimea unei sticle de Merlot. Pe scurt, un produs de excepțională utilitate, pe care mulți îl plasează, ca importanță, între cele mai strălucite invenții de adecvare a vieții domestice. O cheamă Roberta Fânispase și n-a fost deloc ușor să-i dau de urmă. A fost însă una din ambițiile mele, deși, la prima vedere, și sunt convins că și dumneavoastră ați avut această impresie, nu par un tip ambițios, ci mai curând molatec. E o părere pe care avea în secret și Sara, o au toți cei cu care vin în contact cu mine, a avut-o până recent și Vio Handu, ca să nu mai spun că Sergiu Mantica o are și în prezent, în ciuda unor dovezi ce contrazic această aparență, între care și cele referitoare la descoperirea celei care l-a omorât pe tatăl Silvestrinei. E adevărat că multe din lucrurile pe care vi le-am spus dumneavoastră și pe care le-ați înregistrat, sunt cunoscute de puține persoane, unele au rămas complet neștiute chiar și de Vio Handu, fiindcă el și-a tras un glonte în cap și n-am mai apucat să i le spun. A trecut un timp, din păcate nu-mi dau seama cât,

de la apariția caimacanului și până mi-am dat seama că trebuie să-mi părăsesc domiciliul, familia, totul, și gândul sinuciderii să-mi fie aproape în orice clipă. Totuși, accidentul de pe urma căruia mă aflu aici n-a fost un accident, ci o tentativă de omor. Nu sunt paranoic – am scăpat cu viață ca prin urechile acului

Gabriel Liņțianu tace, îl privește lung pe Genar Ionescu

Întoarce capul, privește spre fereastră

Încet, genunchii i se destind și spatele împreună cu perna alunecă de pe căpătâiul patului – Gabriel Liņțianu parcă se scufundă, închide ochii

Ajunge cu capul în pernă și este cum l-a găsit Genar Ionescu

– Domnule Gabriel Liņțianu, șoptește Genar Ionescu

Închide reportofonul se ridică, se retrage cu pași atenți spre ușă, cu ochii la Gabriel Liņțianu

Închide încet ușa

Străbate curtea

Își ține ochii plecați, ferindu-se să întâlnească privirea vreunuia dintre cei ce stau pe bănci la soare

În stradă, caută un taxi

– Gen, nu mai vezi lumea?

Zâmbitoare, Laura Zisan rezemată de automobil

– Vino aici

Deschide portiera

Genar Ionescu se preface că are probleme să se introducă

– E strâmtă golfeta

– E o golfetă, spune Laura Zisan, închide portiera peste el

Ocolește mașina, deschide portiera cu băgare de seamă, din cauza aglomerației din trafic

Spune după ce se așează la volan

– Te-am văzut când ai intrat. Am fost și eu la Gabriel Liņțianu, m-a trimis tata să văd ce-i cu el. Voiam să plec și ai ajuns tu cu un taxi. Ai stat mult. La Cattleya?

– La Cattleya

– Ce părere ai?

Genar Ionescu își freacă fruntea

– M-a speriat

– A clacat total când nevestă-sa i-a spus că nu el e tatăl copilului
 – A urlat curva dracului, curva dracului. Acum înțeleg – n-am știut la cine striga curva dracului. Am crezut că e asistenta fiindcă l-a injectat cu ceva

– Rusalin Petrian a făcut cercetări – mai mulți vecini au auzit urlete pe scări

– Accidentul a fost pe Șaguna – parcă așa, nu?

– Da. Mașina lui a rămas în parcare de pe Alecsandri. Rusalin Petrian a verificat întâi la operatorii taxi, apoi a căutat imagini pe camerele de supraveghere și, în mai multe locuri, apare Gabriel Liņțianu fugind dezlănțuit. În capăt la Șaguna, este casa bunicii

– Bunica Felicia

– Cred că e centenară. Bătrâna i-a spus lui Rusalin Petrian că a auzit zgomot la ușă și țipetele menajerei, apoi Gabriel Liņțianu a intrat peste ea răvășit, agitat și nu vorbea, bolborosea – l-a pus pe fugă aruncând în el cu un flacon de săruri. Expertiza polițiștilor – Gabriel Liņțianu mai este în viață datorită reflexului de evitare pe care l-a avut șoferul. Gabriel Liņțianu s-a aruncat în fața mașinii

Genar Ionescu privește pe fereastră

– Ce face gașca?

– De când s-a sinucis Viorel Handu?

– Sergiu Mantica susține că nu s-a sinucis, a fost un accident

Laura Zisan parchează la Cattleya

Spune

– Știu teoria lui Sergiu Mantica, ceva gen ruleta rusească

– Poate e așa cum zice Gabriel Liņțianu – nu vom ști niciodată

– Toți îi cer lui Sergiu Mantica să preia conducerea. Te întâlnești aici cu soția?

– Da. Adică așa cred

Laura Zisan, cu mâinile pe volan, privește

Un porumbel înfioat dă ocol unei porumbițe

Spune

– Aș vrea să stau cu voi la masă

Laura Zisan îl privește zâmbind pe Genar Ionescu

– Într-un fel, la masa noastră, spune. Crezi că soția ta va fi de acord?

- Da – de ce nu?
- I-ai povestit peripețiile noastre?
- Nu
- Cum ai reușit?
- Pur și simplu
- Am înțeles. Sper că soția ta nu-mi poartă pică
- Nu e genul
- Bine atunci, spune Laura Zisan. Să mergem

La Cattleya, în mijlocul sălii, un chinez și un cal dansează. Se aude o muzică stranie, pe care o produce însuși calul. Evoluează, calul și chinezul, într-un număr ca de circ, grațioși și muzicali, apoi muzica se oprește și chinezul face o plecăciune, calul face și el o reverență, după care își leapădă pielea și apar patru chinezi făcând și ei plecăciuni și obținând ropote de aplauze

Laura Zisan spune

– Precis i-a trimis Bogdan Gămăleț, are mulți anagajați chinezi.
Se înțelege foarte bine cu chinezii

- Pare și el chinez, n-ar fi de mirare să aibă și pliul acela
- Epicanthic

Genar Ionescu o privește surprins

– Sunt fată educată

– Deci nu știi de la Livius, râde Genar Ionescu

– Cuvântul Livius a ieșit din poveste. Județul Alba, de unde e Bogdan Gămăleț, a fost unul de traseu al hoardelor de tătari și tătarii au lăsat în urma lor și astfel de ochi. Ca fapt divers, tătarii din Alba au căsăpît Aradul și au ajuns la Budapesta. Budapesta urma să fie căsăpîtă și ea, dar a scăpat fiindcă un han-tătar a băut până a murit

- N-avea rezistența ta
- Ha! Ha! Ce subtil. Nu e nicio doamnă la masa ta.
- Văd
- Care e scaunul pe care îi place să stea?
- Cel pe care ai stat tu
- Chiar?

– Nu face teatru, ai știut și atunci, intenționat te-ai așezat pe acel scaun

- Mi-a spus Ovi. Cum stăm acum?

– Eu, ca data trecută, tu cu spatele la fereastră
 – Prefer cu spatele la sală, cu fața la fereastră
 Genar Ionescu trage scaunul ca Laura Zisan să se așeze

– Băi, nu fi tâmpit, îl împinge Laura Zisan, se așează

Genar Ionescu râde

Laura Zisan scoate cardul Cattleya

– Cardul lui Livius?

– Așa era povestea, a fost și atunci cardul meu

Genar Ionescu pune cardul Cattleya pe masă

Spune

– Eu vreau trei șoturi, ca data trecută. M-a întors pe dos Gabriel

Lințianu

– Părerea mea – nu bea șot în starea în care te afli. Ia Krepkaya Strong, cinzeci de mililitri

– Tu?

– La fel, și vom vorbi

Se înfățișează o chelneriță înaltă

– Bună ziua, spune, scanează cardul Laurei Zisan. Cu ce vă servim?

– Krepkaya Strong, cinzeci de mililitri, Bucovina cu gheață

Chelnerița scanează cardul lui Genar Ionescu

– Dumneavoastră?

Ecuson Vali-osp, vede Genar Ionescu

– La fel, vă rog

Laura Zisan și Genar Ionescu își iau în același timp cardurile
 Cattleya – se privesc, izbucnesc în râs de gesturile identice

– Noroc! se prăbușește un bărbat pe scaunul Mariei Delizara

Laura Zisan tresare și el spune spre ea

– Iertare, am fost brusc – Stan Priciu, mă numesc

– Ea este Laura Zisan, spune excedat Genar Ionescu în timp ce
 mâna mare a lui Stan Priciu se întinde peste masă spre Laura Zisan

Mâna Laurei Zisan dispare pentru câteva momente în lăboiul lui
 Stan Priciu

Genar Ionescu spune strepezit

– Te-ai așezat pe scaunul Mariei

– N-are importanță, oricum nu vine. Am fost pe la casa lui Vio Handu, la fosta lui casă, fiindcă acum el e în sertar. Nevastă-ta și nevastă-sa jelesc, tragedie mare, deci n-o aștepta să vină. Ce-aveți acolo?

– Krepkaya Strong, spune repede Laura Zisan, îl privește scurt pe Genar Ionescu

Stan Priciu ridică brațul

Vali-osp

– Fii drăguță, vreau o sută ca ei, în contul prietenului meu Gen

Apoi îi spune Laurei Zisan, vădit de parcă Genar Ionescu n-ar fi fost de față

– Gen și cu mine ne știm de la cenaclul municipal. Eu scriam epigrame, îți vine să crezi?

Genar Ionescu, mâini încleștate pe masă, spune

– Am fost la Gabriel Lințianu

– Da, domle, una după alta – Vio își trage un glonț în cap, Gabi sare în fața mașinii

– De unde știi că a sărit în fața mașini? întreabă încleștat Genar Ionescu și Laura Zisan îl privește speriată

Stan Priciu se îndreaptă superior, plus zâmbet superior

– Am trecut pe la Rusalin Petrian – eram cu deficit de alcool și el întotdeauna mă tratează, fie personal, fie se ocupă secretara

Laura Zisan spune

– A fost și acea fată – Silvestrina Prego

Tăcere

Vali-osp aduce băuturile

Stan Priciu înhață paharul

Tăcere încruntată, apoi Stan Priciu rotește paharul în care a mai rămas o linie de vodca

Spune

– Îmi dați vodca și va povestesc despre Silvestrina. Vreți?

– Eu vreau! se repede Laura Zisan, strecoară o privire spre Genar Ionescu

Genar Ionescu imobil

Stan Priciu ridică brațul

Vali-osp

– Fii drăguță, încă o dată la fel. Nu te crispa, Gen, va fi frumos, vei vedea

Se apropie de masa lor un bătrân plin de zâmbete, străveziu și apoi temător

Stan Priciu se ridică prompt

– Luați loc aici, domnule profesor. Dumnealui este profesorul Ion Moise, cel mai tare designer al României. Ne știm de la Sabin Drăgoi

Stan Priciu trece paharul din fața lui Genar Ionescu în fața lui Ion Moise

– Pofțiți, domnule profesor

Bătrânul ia imediat paharul, ia mai multe înghițituri mici, pune paharul pe masă și e plin de zâmbete

– Domnul profesor a fost un geniu în vestimentație, îmbrăca toată lumea comunistă. Securității au descoperit că e homocoș și i-au prăjit creierul. Pare o fantomă, dar să-l vezi când lucrează, ce linii de modă scoate cât ai clipi și el habar n-are. O grămadă de tineri designeri și-au făcut față luând coli de la el

Stan Priciu, cu statura lui înaltă, se întinde peste masă, ia scaunul de la fereastră

– Ne înghesuim puțin, dar poate așa trebuie, îi spune Laurei Zisan așezându-se lângă ea. Gen, las-o naibii, îți vei primi oricum banii, Antecorpus e fundație, a avut grijă Vio Handu

– Nu fi măgar

– Gata-gata, se apără Stan Priciu

Vali-osp

– Fii drăguță, te rog adu ce a avut prietenul meu Gen

– Krepkaya Strong, cinzeci, spune înțepat Genar Ionescu

Stan Priciu ia o gură de vodca

Spune

– După ce n-am mai fost inginer la fabrica de tramvaie, m-am angajat asistent de sală la colegiul de artă. Era un post cu sarcini nedefinite, a aranjat maică-mea – o trata de nu știu ce pe soacra directorului. Mi-a plăcut locul, mai ales că am nară pentru pizde, iar acolo, clar, era belșug de pizde. Eram asistent la pictură, la sculptură, la instrumente, căram lucruri, eram om la toate al profilor și profelor,

plus că mă folosea și administratorul, un domn Barbu, chel și pedant, de-ți venea să crezi că e chel din pedanterie. Pe Silvestrina am văzut-o pe terenul de sport. Eram la o fereastră la etajul doi – niște fete alergau și deodată am văzut-o – Ce frumos aleargă, mi-am spus și deodată alergam pe scări. Înfipt la marginea terenului am vrut să fiu văzut și ea m-a văzut – alergând, s-a apropiat de mine, a deviat de la traseu ca să se apropie de mine. I-a spus ceva colegei lângă care alerga, probabil ceva despre mine, și amândouă au râs. Când a ajuns ajuns din nou în dreptul meu, am spus – În sala de sport. În secretariat, am frecat vorbele cu Loli, secretara, până am prins momentul să șterpelesc cheile lui Barbu. Faptul că el era în acea zi la Ineu l-am înțeles ca pe o încuviințare a destinului pentru întâlnirea din sala de sport. Eram și intrigat – de la etaj, remarcasem fata imediat deși distanța era mare, și a fost o atracție instant. Apoi faptul că fata mi-a remarcat instant prezența și s-a apropiat de mine era iarăși ceva care arăta că faptele nu se înșirau la voia întâmplării. În sala de sport, m-am gândit că locul cel mai potrivit este magazia de efecte și am căutat cheia potrivită. Mirosea a praf și a transpirație. O așteptam pe Silvestrina în depozitul cu efecte, aveam salteaua noastră, ea o alesese. O așteptam cu ușa deschisă și de fiecare dată stăteam cu spatele, îmi plăcea să o simt apropiindu-se. La prima noastră întâlnire, am stat întâmplător cu spatele, n-am simțit-o când a venit, a apărut lângă mine și, văzând-o de aproape, descoperind un zâmbetul fin, serafic – m-a intrigat acel zâmbet, îmi era cunoscut, dar nu reușeam să-l asociez unui chip. Apoi deodată zâmbetul și-a găsit chipul – Ești sora Dianorei, am șoptit – Sunt Silvestrina, a spus – Ești medium pentru tatăl tău, am spus – Mai sunt uneori, acum sunt deja prea mare, a spus ea, a chicotit. Când tata are nevoie, vine Victor cu fetița lui, Corina. Are cinci ani – E la fel de frumoasă ca tine? – Trebuie să fie receptivă, nu frumoasă, a spus și iar a chicotit. Mi-a plăcut acea surprindere Dianora – Silvestrina și voiam să se repete, de aceea o așteptam stând cu spatele la ușă. E o poveste cu această Dianora, iar o poveste ca orice poveste este o întoarcere în timp, pe când aveam cincisprezece ani și eram un lungan ciolănos. Trecuseră trei ani de când tata ne părăsise, dar mamei tot nu-i venea să creadă. Apoi s-a întâmplat că își dorea să ieșim împreună în oraș și să fie la

brațul meu – Ești cavalerul meu, zicea, pășea mândră, eram sigur de asta, deși ochelarii heliomatici mă împiedicau mai tot timpul să-i văd expresia ochilor. Ea are un mic defect la piciorul drept, este cu foarte puțin, șapte milimetri, mai scurt decât stângul, iar laba, aproape insesizabil, este dusă spre interior, ceva din naștere, un mic talus valgus, zice ea, șchioapătă, se observă mai ales când se grăbește. În vremurile bune, am auzit-o adesea glumind că șchiopătatul este din cauza unui sărut al tatei pe care ea nu voia să-l strivească. Era o doctoriță cunoscută în oraș și ne întâlneam cu fel de fel de persoane și ea mă prezenta cu mândrie drept cavalerul ei. Dar nu asta era cea mai mare suferință a mea ca adolescent, ci eventualitatea de a fi văzut cu mama la braț de unii sau de unele de la școală, care ar fi făcut mare haz cu răutăți pe seama mea. Eram tot timpul cu ochii-n patru și dacă apărea un pericol următoarea mișcare era s-o desprind rapid pe mama de la brațul meu. Deveneam pentru câteva momente eu și mama doi străini care pășeau alături. Era clar că nu voi reuși de fiecare dată s-o desprind rapid pe mama de la brațul meu, încât să părem niște străini, dar nu găseam o altă soluție în afară de a trece cu privirea ațintită înainte – treceam ca un turn, zâmbind nătâng, uitându-mă drept înainte, fiert, roșu, știu asta fiindcă mama zicea, prefăcându-se mirată – Ce roșu ești, habar n-ai ce roșu ești, râdea încetișor, deci știa prin ce trec. Ca să o desprind de brațul meu ajunseseam destul de îndemânatic – o făceam rapid, delicat. Într-una din dăți însă, nereușind să-mi desprind brațul și vrând totuși să scap de ea cât mai repede, am împins-o, și aceasta este exprimarea cea mai adevărată, fiindcă așa s-a întâmplat – am îmbrâncit-o. Sunt convins că mama simțise și în toate celelalte dăți manevrele mele, dar acum a suferit mai mult decât putea să îndure, s-a văzut când am ajuns acasă. A aruncat poșeta și a izbucnit în plâns, a plâns cu hohote. Mi-am cerut iertare, ea nu mă auzea, plângea și plângea, părea că acele sunete ale plânsului vor ieși la nesfârșit din ea, și am plâns și eu. Deodată s-a oprit, s-a uitat cu ochi mari spre fereastră. A întors spre mine acei ochi mari, înlăcrimați, a zâmbit printre lacrimi – Ce caraghios ești când plângi, a zis, a ieșit din cameră. A mai plâns și după aceea în ascuns, își aranja machiajul, dar tot se vedea, ochii îi erau roșii, ochi plânși, cum se zice. Apoi într-o zi a intrat cu un aer

decis în camera mea, era clar că luase o hotărâre. Cu aerul acelei importante hotărâri mi-a cerut s-o mai suport până intru la liceu, mai erau câteva luni. Nu aveam cum s-o refuz, știam cât era de nefericită din cauza tatălui meu, și apoi fixarea unui termen al eliberării ca orizont de speranță a produs acea modificare de unghi datorită căreia acum putea să mă scoată în fiecare zi în oraș și să fie la brațul meu, fără ca asta să mai însemne pentru mine o ipostaziere penibilă și umilitoare, deci un motiv de prostească nefericire. Într-o după-amiază, mama, cu un aer blând și în același timp misterios, mi-a spus – Te rog, vreau să ieșim puțin, și astfel am ajuns într-un loc lângă cimitirul Eternitatea. Era acolo, chiar până la gardul cimitirului, un uriaș șantier de blocuri, se ridica un nou cartier. Mama s-a îndepărtat de mine și a intrat în vorbă cu un constructor care parcă ne așteptase. Purta cască de constructor, dar și sacou și cravată, deci era un șef, iar mama îl cunoștea, vorbeau în șoaptă, iar constructorul dădea din cap și uneori zâmbeau amândoi. El mi-a făcut cu ochiul, dar de vorbit au vorbit în continuare în șoaptă. Mama l-a luat de braț și bărbatul a făcut un gest de chemare. I-am urmat, bărbatul ne conducea prin hățișul construcțiilor, utilajelor – ne-a dus la o poartă din grilaj de fier. Acolo, a mai schimbat câteva cuvinte cu mama și a dispărut – Cine-i? am întrebat – Tatăl unui copil, a spus. Eram la acea poartă de fier și m-am mirat că ne-am oprit acolo, în loc să trecem mai departe, din moment ce poarta cu stâlpii ei era singura rămasă în picioare – de o parte și de alta gardul dispăruse și am fi putut trece pe lângă poartă. Se vedea o alee de pietriș alb și arbori, și vegetație abundentă, iar în depărtare o clădire. Mama a tras de un șnur negru. După o așteptare destul de lungă, mai ales pentru mine, am văzut o fată coborând în fugă treptele clădirii – era sigur o fată, fiindcă deodată lumina a devenit mai puternică, exact cum se întâmplă când în depărtare apare o fată, sau o fată ca idee sau o fată ca o idee, sau o idee de fată. A dispărut câteva clipe, ascunsă de vegetație, apoi a apărut pe alee. Venea alergând și mi-am spus – Ce frumos aleargă o fată. Fata a descuiat poarta, a deschis-o – Sînt Dianora, tatăl meu vă așteaptă. Surâdea și, probabil fiindcă în timp ce vorbea purta neconținut acel surâs, vorbea prin acel surâs, mi s-a părut că acel surâs a fost cel care a spus – Sunt Dianora. Mergând pe alea de pietriș alb, am simțit-o

pe mama tremurând la brațul meu, s-a și împiedicat, am ținut-o strâns. Ea a ridicat capul spre mine și de acea dată ochelarii heliomatici m-au lăsat să-i văd ochii speriați

– Ce face mama ta, e bine? întreabă Genar Ionescu și Laura Zisan este neplăcut surprinsă sesizând că pasează răutăcios spre Stan Priciu
Stan Priciu mângâie paharul cu vodca

Parcă o face pentru Laura Zisan, ca ea să-i remarce degetele fine

– Mama e bine, draga de ea, mersi de întrebare, spune. Eu sunt pacostea ei, dar nu pune la suflet, așteaptă convinsă că se va alege totuși ceva de capul meu în timpul vieții ei. N-a făcut mare caz, ba chiar i-a plăcut ideea, nici când m-am însurat la Babadag

– Ai fost însurat la Babadag? se miră Genar Ionescu.

– Da, un an. Socrii mi-au dat și o mică afacere, bodega Giumbușluc. În fine, s-a lăsat cu un divorț urât din cauza mea și era să mă căsăpească turcii. Am o fiică acolo, Miruna, în anul doi la liceu. Vorbim în ascuns la telefon, fiindcă îi este interzis să ia legătura cu mine. Mama însă are o relație foarte bună cu toată lumea, în primul rând cu fiică-mea, apoi cu fosta soție, cu foștii socri. Eu nu am voie să mă apropiu de aceste relații, cea care ține cel mai mult la respectarea cu strictețe a acestei interdicții fiind chiar mama. Pretinde că e îndrăgostită de acele locuri, ceea ce poate fi adevărat, e splendid acel capăt de lume. În plus, ciudățenie, dacă aici să n-audă de mâncare cu carne de oaie sau de miel, i se face rău cum simte un pic de miros, la Babadag, în familia fostei soții, se linge pe degete și spune că nu există pe lume delicatose care să întreaacă mâncărurile cu carne de oaie. Deci, două-trei săptămâni, vara, mama le petrece în casa fostei mele soții, se înțelege de minune cu familia ei – ei o adoră, deși acolo, între timp, a apărut un nou soț și încă un rând de copii, trei. Dis de dimineață se formează o coadă la poarta lor, fiindcă s-a dus vestea, întâi între vecini, apoi în cercuri tot mai largi că mama e o doctoriță minune și în cele din urmă cât stă în casa fostei mele soții, de fapt, în casa foștilor ei cuscari, mama face ce face întotdeauna, e doctoriță, iar casa foștilor ei cuscari, datorită peșcheșurilor pe care le primește, devine în fiecare vară un depozit de pește și produse pescărești. S-a ajuns până acolo cu abundența că foștii cuscarii au trebuit să cumpere încă trei congelatoare. Între noi,

dacă mama ar ști de banii pe care îi încasează peste an foștii ei cuscri de la cei ce doresc să se programeze, vara, la poarta lor, sigur n-ar mai călca în veci în acele locuri. Toate astea le știu de la fiică-mea – puștoaica are și fler, și umor pentru situații și e super valabilă expresia, trecută în desuetudine, mă stric de răs, fiindcă asta se întâmplă, mă stric de răs când vorbim mess-video. Dar mama e fericită, e încă un loc unde a devenit legendară, s-a dus vestea că e o doctoriță-minune, care îți spune exact ce ai și, cel mai important, dacă poți fi tratat, te tratează chiar ea. Sînt și cazuri când omul află, adică mama nu se ferește să i-o spună, că singura speranță e mila Domnului.

– Chiar poate face asta? întreabă Laura Zisan, nu reușește să se abțină, își strânge umerii suportând reproșul din privirea lui Genar Ionescu.

– Da. O magiciană a diagnosticului, acesta îi este renumele. Nu cere niciun fel de investigare, îi este de ajuns să fie față în față cu omul, să-l privească, să i se uite în ochi, să-l întrebe, iar el să vorbească. S-a remarcat cu acest talent încă în timpul facultății, la început a fost un joc, apoi s-a văzut că e o treabă extrem de serioasă și a fost cel mai tare argument pe care mama l-a ridicat în fața tatălui meu când a ales să fie doctoriță de dispensar și nu să se specializeze într-un domeniu sofisticat, gen chirurgie, neurochirurgie, cum ar fi vrut tata

– A fost și medic de familie? Te întreb, spune repede Laura Zisan, explicându-se de fapt, sub privirea nedumerit-exasperată a lui Genar Ionescu, fiindcă noi, adică eu, n-am auzit, în Arad, de o doctoriță cum zici că e mama ta. Am o prietenă în Anglia, doctoriță și ea, și când vine în țară caută de fiecare dată printre medicii de familie doctori buni, cum susții că este mama ta, ca să-i ducă în Anglia. N-am auzit-o vorbind despre o doctoriță Priciu

Stan Priciu ia o înghițitură de vodca

Spune

– Mama a fost foarte puțin timp medic de familie, nu i-a plăcut sistemul, a preferat să se pensioneze îndată ce a fost posibil. A cumpărat o casă la Căsoaia și e acolo de douăzeci de ani

– A avut ceva bănuți, dacă și-a permis o casă la Căsoaia, spune fățiș răutăcios Genar Ionescu, își privește intrigat policarul mîinii drepte, și din nou Laura Zisan este surprinsă de pasa răutăcioasă

– E o căsuță, și tot o căsuță mi-a cumpărat și mie în Grădiște. Sigur că voi spune, și o fac pentru că așa este, mama nu a luat un bănuț de la pacienți. Exclus. Atenții, favoruri, da, și, recunosc, în ultimii ani ai lui Ceaușescu, atențiile în alimente pe care le primea mama ne-au prins bine, adică mama, la fel ca întreaga națiune, se descurca. Țin minte că a încercat să-mi cumpere, normal, căutând în magazine, bicicleta pe care mi-o doream, Pegas Record. N-a reușit. Bicicleta a putut fi cumpărată doar apelând la un fost pacient, șef de depozit undeva, Cooperație, parcă am auzit-o zicând. Fiindcă voiai să afli de unde până unde avea mama bani de căsuță, la Căsoaia, răspund – Tata, imediat ce s-a aranjat în America, a deschis un cont pe numele mamei la o bancă, în Elveția, și a depus acolo sume, uneori neimportante, alteori foarte importante, în dolari. Un avocat elvețian a venit discret în România și a luat legătura cu mama. Nu știu dacă ea, și cred că nu, din mândrie, a apelat vreodată la acel cont. Știu însă că s-a cedat unui român, rezident elvețian, la un preț uimitor de bun, dreptul de cumpărare al apartamentului pe care-l aveam într-o casă naționalizată. Mama a presupus, mă rog, i-a plăcut ei să creadă, că acel român-elvețian era un interpus al tatei. Deci asta e cu bogăția doctoriței Priciu

– Iartă-mă, spune Genar Ionescu. Să ne întoarcem la Dianora

– Sigur, ne întoarcem la Dianora, spune Stan Priciu, zâmbeste subțire spre paharul de vodca

Ridică același zâmbet spre Laura Zisan, iar ea își ferește piciorul de atingerea sub masă

Stan Priciu prinde rapid între glezne glezna Laurei Zisan, ca într-un clește, încât Laura Zisan încearcă doar o mică smucitură ca să scape, apoi renunță, se întoarce rapid, punându-și scurt mâna peste mâna lui Genar Ionescu

Genera Ionescu o privește surprins

Stan Priciu spune

– Fata mergea cu pas sprinten, când în dreptul nostru, când în fața noastră. Mă ațintea din când în când cu surâsul. Probabil, lungan cum

eram, eram văzut ca nătâng, iar surâsul îndreptat spre mine era acea încurajare generoasă, pe care o au în zestrea de farmec toate fetele frumoase, fiindcă la fel s-a purtat și după ce am ajuns în casă și ea a trebuit s-o conducă pe mama la tatăl ei – Stai aici, mi-a spus, mi-a arătat un jilț roșu, a revenit cu același surâs. Mi-a dat un bol cu spumă de căpșuni – Nu va dura mult, a spus. Sunt mai mică decât tine cu trei ani, a spus și eu o priveam din jilțul roșu – Tatăl tău a dispărut, a spus, iar eu am spus repede și supărat – N-a dispărut, a fugit în America cu o colegă doctoriță de la spital, iar Dianora a spus – Asta înseamnă că a dispărut. Nu te miri că știi? a surâs și, datorită acelui surâs din acea clipă, deodată mi s-a dezlegat mintea, de parcă până atunci mi-ar fi fost într-o oprire descântată. M-am lăsat fermecat într-un val de cuvinte. Era de parcă eu și Dianora ne-am fi știut de când lumea. M-a luat de mână și m-a dus la o sculptură, adică pe un pedestal era un bolovan alb cu o mulțime de forme ce păreau că ies din el sau abia se arătau, mâini, cruci, vârful unei aripi, o nară, o jumătate de față, o orbită cu ochi, erau o mulțime de astfel de elemente, toate părând că vor să iasă din piatră, dar împietrind în acea stare născândă, era o piatră pe cale să dea naștere la o mulțime de lucruri, dar o vrajă încremenise totul în diverse stadii, se vedea și o ureche

– Povestești frumos, spune deodată Laura Zisan fără să vrea

– Da, spune bătrânul Ion Moise, duce paharul la gură și ia repetat înghițituri mici

– Mulțumesc, zâmbește Stan Priciu și Laura Zisan roșește, simte, în afară de glezna care e strâns prinsă între gleznelor lui, că zâmbetul lui și privirea lui o acoperă. Am fost la cenaclul municipal, adaugă Stan Priciu, îi face cu ochiul lui Genar Ionescu

– Cel mai mult mi-a plăcut că ai reluat exact de unde te-ai oprit spune Laura Zisan. Parcă ai memorat un text

– Poate așa este, spune Stan Priciu, o privește și ea din nou simte că privirea lui o acoperă, și el spune

– Mi-au rămas deosebit de vii în memorie imaginile și sentimentele de atunci și e simplu să povestesc totul cu mintea de acum. Dianora a spus – E o sculptură, a făcut-o bunicul meu, Gentile Prego, a spus-o cu mândrie și fiindcă eu iarăși mă uitam nătâng a

pufnit în râs – Extraordinar ce se vede pe tine că nu înțelegi nimic, poate fiindcă ți-e dor de mama ta. M-a luat de mână și am mers printr-o galerie cu geamuri și geamurile galeriei erau invadate pe dinafară de vegetație, părea că trecem printr-un tunel verde și lumina părea verde. Dianora a deschis o ușă și m-a împins într-o încăpere plină de lucruri prăfuite, părea un depozit, lumina părea prăfuită, era poate o sugestie din cauza ferestrelor pline de praf, la fel cum atunci când străbătusem galeria sugestia impusă de vegetația de afară a fost de lumină verde. M-am strecurat dus de Dianora printre lucruri, era un labirint pe care ea îl cunoștea, s-a oprit la o ușă sclipitor de albă, părea de porțelan, și-a dus degetul la buze, la surâsul ei, și eu am tresărit fermecat. Surâsul ei exista tot timpul, dar din când în când, așa cum s-a întâmplat și când și-a dus degetul la buze, cerându-mi liniște, mi se impunea de parcă atunci l-aș fi descoperit atunci și tresăream fermecat. Dianora a deschis ușa doar puțin, doar cât să se uite ea – a privit ea. Apoi, și parcă surâsul ei devenise amețitor, m-a lăsat și pe mine să mă uit. Mai întâi am văzut întuneric, apoi ochii mi s-au obișnuit și am văzut-o pe mama la o masă ovală, avea fruntea sprijinită în pumn și părea într-o adâncă reculegere, nu vedeam dacă ochii și-i ținea închiși, dar așa era, fiind într-o adâncă reculegere. Deodată, au apărut deasupra capului mamei niște picioare, se mișcau sclipind. A fost o imagine atât de înspăimântătoare, încât am gemut și Dianora m-a tras repede de la ușă, a trecut imediat în locul meu și s-a uitat și imediat a chicotit – De ce te-ai speriat? a râs ea încetișor – Uneori tatăl meu merge în mâini, acum merge în mâini în jurul mamei tale, fiindcă așa trebuie, și ce sclipește sunt pantofii lui de lac – Hai, uită-te. Am privit din nou, dar tot temător, o vedeam doar pe mama, apoi dincolo de masă au apărut din nou picioarele, se legănau în aer, iar pantofii de lac sclipeau când picioarele se mișcau de parcă ar fi pășit în aer. Picioarele au dispărut și asta parcă s-a întâmplat ca să lase vizibil, într-o pată de lumină, chipul unei fete. Fetița părea că doarme și jilțul în care se afla era făcut special, cu spătarul mult dat în spate, ca fetița să doarmă în el. Fetița dormea în jilț și, dormind, dăruia un zâmbet din vis, și eu imediat m-am gândit că există o legătură între surâsul Dianorei și acel zâmbet – Este Silvestrina, sora mea, tata are uneori nevoie de ea, a șoptit Dianora, iar mie mi-a

rămas în minte doar acel zâmbet și, peste ani, m-am gândit că Silvestrina, așteptând să-i simt prezența, zâmbind și zâmbetul ei era oarecum la fel, o spun acum, ca în sculptura celui Gentile Prego, bunicul ei și al Dianorei, adică un zâmbet ce voia să se nască, un sens pe care nu reușeam să-l prind deși cel mai simplu era să suprapun mental chipul celor două fete, ca s-o am nu numai pe Silvestrina, ci și pe Dianora. Silvestrina își păstra zâmbetul serafic și când o sărutam, i se ridica în ochi, aceasta era impresia. Deodată se trântea pe saltea și scăpa de haine zvîrcolindu-se într-un acces isteric. Zâmbetul era înlocuit de un rictus înciudat, copilăresc. La prima întâlnire, am vrut s-o dezbrac eu, dar m-a respins furioasă, i-au sticlit ochii și m-am gândit că e sărită, asta i-a fost expresia când i-au sticlit ochii. Era sigur sărită, se târa la mine în genunchi, ca o sclavă, ca un animal, îmi zgîlțina pula în toate direcțiile, și deodată se uita în sus, la mine, cu o sclipire dementă în ochi. Era paradis până începea să zbiere, și, de la o întâlnire la alta, zbiera tot mai tare. O loveam ca să înceteze. Mă sperie aberațiile așa c-am părăsit urgent colegiul de artă și am revenit la un mai vechi obicei – parcam lângă o grădiniță unde o mămică, Giorgia, își aducea copiii. Apoi Giorgia nu intra în mașina ei, ci într-a mea și veneam la mine. Era interesant cu Giorgia fiindcă își dorea, ca fază de încheiere, s-o fut în cur și zicea de fiecare dată, ca să mă excite, că soțul ei nu visa la așa ceva. Șeherezada, sfioasă, tăcu

Stan Pricu privește în fundul paharului

– Asta e tot cu Silvestrina? O poveste sordidă? se arată dezamăgit
Genar Ionescu

Stan Pricu se încăpățânează să privească în fundul paharului.

Genar Ionescu face semn și Vali-osp aduce vodca.

Stan Pricu spune

– Nu știu cum s-a întâmplat, ce întâmplare a fost aceea, în orice caz una ciudată, că am ajuns în fața florăriei Zara exact când Viorel Handu a ieșit cu o două coroane uriașe. A pus coroanele într-o furgonetă. S-a întors, a tresărit recunoscându-mă. Era nebărbierit, cu ochi tulburi și parcă și cu spaimă în ei – Ce s-a întâmplat? Cine a murit? am întrebat. M-a fixat o clipă și mi-am dat seama că încerca să-și dea seama dacă eram persoana căreia merita să-i spună. A spus

– A murit o fată, Silvestrina Prego, șaptesprezece ani. Glioblastom, cancer la creier. Eu și Sergiu Mantica suntem prietenii ei, a zis și s-a auzit un icnet, de parcă și-ar fi înfrânt plânsul. N-a fost nevoie să mă prefac impresionat, eram șocat. Am rămas câteva minute împreună. Eram stânjenit, dar Viorel Handu mai mult ca sigur a pus starea mea pe seama unei inimi simțitoare

Deodată, Laura Zisan se ridică în picioare și strigă

– Vreau șoturi!

Se face liniște în sală

Un bărbat înalt, adus de spate, vine în spatele Laurei Zisan, o prinde înclleștat de umăr

– Te simți bine? întreabă cu voce de lavandă

– Da, tată, spune Laura Zisan, îl înhață pe Stan Priciu, îl trage după ea afară

Se oprește clătinându-se

Își lipește capul de pieptul lui Stan Priciu

– Mergem la mine, șoptește și se trezește cu Stan Priciu lângă ea, plus o încântare fericită, ca atunci când te trezești duminică, și, încet, îți dai seama că e duminică, și, fericire, ești departe de ziua de luni, și poți adormi din nou

Doar o mică vinovăție – absența aromei de cafea

Laura Zisan iese de lângă Stan Priciu, trece în baie

Apă pe față, mâinile prin păr

Se ferește de oglindă

Trece în bucătărie – cafea și, până atunci, privire pe fereastră – o zi indecisă, poate va fi nor, poate va fi soare

– La naiba cu grămada de șoturi, apare Stan Priciu în bucătărie, e o tâmpenie contra naturii. Am cioburi de sticlă-n creier

Torsul gol, stropi de apă în sprâncenele stufoase, semn că trecuse și el prin baie

– Eu mă simt un pic sfioasă, așa pățesc de fiecare dată, spune Laura Zisan

– Nu mai știu – ne-am futut?

– Te-am futut

– Corect

Stan Priciu își toarnă cafea, se așează

– Uite ce e – ies din poveste. Nu am fost însurat în Babadag. Nu nu am o fiică acolo. Tatăl meu nu a fugit în America – nu s-a realizat ca medic în America, nu i-a deschis mamei cont în Elveția. Tatăl meu este în Arad, în Cartierul Funcționarilor, are trei copii cu femeia pentru care ne-a părăsit. Mama nu este diagnosticiană de geniu. Mama a fost doctoriță de dispensar. Mama nu are casă la Căsoaia. Mama este internată cu demență în azilul de lângă cimitirul Pomenirea. Insist la masa lui Gen, fiindcă vreau să-i fut soția. Mă înnebunește vocea ei, vreau s-o fut în vocea ei

– Și Silvestrina? șoptește Laura Zisan

Stan Priciu o privește lung

Platforma Vintreval

platforma-vintreval.com

Text: Antecorpus - GABRIEL LINȚIANU

Autor text: Viorel Micota

Autor pagina 1: Viorel Micota

Autor aranjare text: Viorel Micota

Autor aranjare final text: Viorel Micota

Contact: Viorel Micota Facebook, Messenger